

Mật thất trị thương

Hoàng Dung bước ra ngoài hai bước, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong ánh mắt Quách Tĩnh hơi lộ vẻ nghi ngờ, nghĩ chắc y nhìn thấy sát khí trên mặt mình, nghĩ thầm: -Mình giết cô Ngốc không quan trọng, nhưng Tĩnh ca ca khỏe rồi nhất định sẽ cãi nhau với mình một trận.

Lại nghĩ: -Cãi nhau với mình cũng được, nhưng biết đâu suốt đời y không nói tới chuyện này nhưng trong lòng cứ căm hận cũng rất vô vị. Thôi thôi thôi, chúng ta mạo hiểm chuyến này cho xong.

Lúc ấy bèn đóng cửa lại, quan sát kỹ bốn phía bên trong mật thất. Ở góc phía tây gian mật thất nhỏ này có trở cửa sổ vuông một thước, ánh sáng xuyên qua đó soi vào, ban ngày thì còn miễn cưỡng nhìn thấy tình hình bên trong, lỗ thông hơi cạnh cửa sổ đã bị bụi đất lấp tắc, nàng rút chuỷ thủ chọc thông chỗ ấy Chỉ thấy trong mật thất vô cùng hôi hám nhưng cũng không còn cách nào khác, lại nhớ lại tình cảnh lo lắng muốn chết mới rồi, lúc ấy ngồi trong gian mật thất chật hẹp hôi hám này cũng như đang ở thiên đường.

Quách Tĩnh ngồi trên bụi đất, cười khế nói: -Dưỡng thương ở đây thật không gì tốt bằng. Chỉ là có hai người chết bầu bạn, cô không sợ sao?

Hoàng Dung trong lòng quả thật rất sợ, nhưng lại làm ra vẻ không để ý, cười nói: -Một người là sư ca ta, y quyết không thể hại ta, còn một người là quan tướng bị thịt, lúc sống ta còn không sợ, lúc chết lại càng không dọa nạt được ta.

Lúc ấy bèn dời hai bộ xương vào góc phòng phía bắc, trải tấm nệm cỏ vốn để đặt dưa gang lên ra đất, lại đem mười mấy trái dưa xếp vòng tròn chung quanh người, với tay là có thể lấy được, hỏi: -Thế này được chưa?

Quách Tĩnh nói: -Được rồi, chúng ta bắt đầu luyện thôi.

Hoàng Dung đỡ y ngồi lên tấm nệm cỏ, mình cũng ngồi xếp bằng xuống bên trái, ngẩng đầu chợt thấy trên vách trước mặt có cái lỗ nhỏ bằng đồng tiền, cúi xuống nhìn bất giác cả mừng, nguyên là trên tường có gắn một chiếc gương nhỏ, mọi chuyện xảy ra ở nhà ngoài đều phản chiếu vào gương, xem ra người chế tạo gian mật thất này năm xưa tâm tư rất tinh tế, lúc núp trong mật thất trốn tránh kẻ địch vẫn có thể nhìn vào tấm gương để xem xét động tĩnh bên ngoài. Chỉ là ngày tháng lâu xa, trên tấm gương đã đầy bụi. Nàng rút khăn tay bọc ngón trở lại, chọc tay qua lỗ vách, lau sạch bụi bặm trên gương.

Chỉ thấy cô Ngốc đang ngồi dưới đất đánh đáo, miệng cứ mấp máy, không biết đang nói gì. Hoàng Dung ghé tai vào lỗ nghe thấy rất rõ, nguyên là cô ta đang hát khúc hát ru em “Đưa đưa đưa, đưa tới bà ngoại nào, bà ngoại gọi em Hảo bảo bảo ...

Hoàng Dung lúc đầu thấy buồn cười, nhưng nghe một lúc chỉ thấy giọng ca của cô ta tình tự vương vấn, vô cùng trù mến, bất giác nghi ngờ “Đây là bài ca năm xưa mẹ cô ta hát ru cô ta chăng?.. Nếu mẹ mình không mất sớm thì cũng hát ru mình thế này.

Nghĩ tới đó chợt thấy mi mắt ươn ướt.

Quách Tĩnh thấy trên mặt nàng có vẻ chua xót bèn hỏi: -Cô đang nghĩ gì thế? Vết thương của ta không sao đâu, cô đừng thế mà.

Hoàng Dung đưa tay dụi mắt, nói: -Mau dạy ta cách luyện công trị thương đi.

Lúc ấy Quách Tĩnh đem phần Liệu thương thiên trong Cửu âm chân kinh thông thả đọc qua một lượt.

Trong võ thuật có câu: -Chưa học đánh người, phải học trị thương.

Lúc bắt đầu luyện những công phu nông cạn, dù sư phụ truyền thụ không đánh đồ đệ đến nổi trọng thương, nhưng đến khi võ nghệ tinh thâm cũng phải tu tập cách giữ thân bảo mạng, giải huyết cứu thương, tiếp cốt giải độc. Nên biết tay chơi lại có tay chơi cứng.

Bất kể anh tài, võ công cái thế cũng khó nói chắc không có ngày lỡ tay thất thủ, phần Liệu thương thiên trong Cửu âm chân kinh này là nói việc dùng khí công điều trị chân nguyên, chữa trị nội thương khi bị cao thủ dùng khí công đả thương, còn như chữa vết thương, bó xương gãy thì người học được chân kinh tự nhiên không cần phải học nữa.

Hoàng Dung chỉ nghe qua một lượt đã nhớ hết, trong kinh vẫn có mấy chỗ không hiểu rõ lắm, hai người lại cùng bàn bạc tìm hiểu, một người so sánh với nội công của phái Toàn Chân, một người thông minh hơn đời, lại tập trung suy nghĩ, cũng có thể hiểu được. Lúc ấy Hoàng Dung đưa tay phải ra đề lên chưởng trái Quách Tĩnh, cả hai cùng vận khí dụng công, theo cách thức luyện tập.

Luyện được nửa giờ, nghỉ ngơi một lúc. Hoàng Dung tay phải cầm đao cắt một trái dưa cùng ăn với Quách Tĩnh, hai người bàn tay vẫn không rời nhau.

Luyện đến giờ Mùi, Quách Tĩnh dần dần cảm thấy chỗ ách tắc trước ngực dần dần nhẹ đi, theo luồng nhiệt khí từ chưởng tâm Hoàng Dung đưa vào tan ra khắp cơ thể, vết đa ở hông cũng giảm nhiều, nghĩ thầm những pháp môn ghi chép trong chân kinh quả thật linh nghiệm phi thường, không dám có chút tạp niệm, tiếp tục vận công.

Đến lúc nghỉ lần thứ ba, ánh nắng mặt trời chiếu qua thiên song nhạt dần, đã gần xế chiều, không những trước ngực Quách Tĩnh đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều mà cả Hoàng Dung cũng cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Hai người trò chuyện vài câu, đang định luyện công tiếp chợt nghe một

tràng tiếng chân chạy tới trước khách điểm thì lập tức im bật, kẻ đó có mấy người tiến vào quán. Một giọng thô lỗ quát: -Mau mang trà ra, các vị gia gia đói gần chết rồi!

Nghe giọng chính là Tam đầu giao Hầu Thông Hải, Quách Tĩnh và Hoàng Dung ngó mắt nhìn nhau, vô cùng hoảng sợ.

Hoàng Dung vội đưa mắt nhìn qua lỗ hồng, thấy đúng là: -Không phải oan gia không gặp gỡ.

Người xuất hiện trong gương rõ ràng là bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt, Âu Dương Phong, Dương Khang, Bành Liên Hổ. Lúc ấy cô Ngốc không biết đã đi chơi ở đâu, Hầu Thông Hải đập bàn ầm ầm mà thủy chung vẫn không có ai bước ra. Lương Tử Ông đi một vòng trong quán, cau mày nói: -Ở đây không có người ở.

Hầu Thông Hải khoe khoang nhiệt tình, vào thôn mua rượu thịt. Âu Dương Phong tìm một chỗ kín gió trong nội đường rải cỏ ra, bế đứa cháu chân bị thương chưa lành đặt lên, để y nằm yên nghỉ ngơi.

Bành Liên Hổ cười nói: -Bọn ngụy lâm quân, cấm quân kia tuy bị thịt vô dụng nhưng cũng chạy tới chạy lui khắp nơi, âm hồn bất tán, làm chúng ta cả ngày không được ăn uống gì. Vương gia người là người phương bắc lại biết cái thôn vắng vẻ cạnh sông Tiền Đường này, dắt chúng ta tới đây. Đúng là người đã biết thì không gì không biết.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nghe y tăng bốc nhưng hoàn toàn không có vẻ gì đắc ý, khẽ thở dài một tiếng, nói: -Mười chín năm trước ta từng tới đây!

Mọi người thấy trên mặt y có vẻ thương tâm đều hơi lạ lùng, nhưng không biết y đang nhớ tới việc năm xưa. Bao Tích Nhược cứu mạng y ở thôn này. Thôn cũ vẫn như xưa, nhưng người phụ nữ hiền dịu mặc áo xanh cài thoa gai đứt nước canh gà cho y ăn thì bây giờ không còn nhìn thấy nữa.

Đang trò chuyện, Hầu Thông Hải đã mua rượu thịt về. Bành Liên Hổ và mọi người rót rượu, hướng về Hoàn Nhan Hồng Liệt nói: -Vương gia hôm nay đã lấy được bộ kỳ thư binh pháp ấy, sẽ được thấy nước Đại Kim oai chấn thiên hạ, bình định vạn phương, tất cả chúng tôi xin chúc mừng vương gia.

Nói xong cùng nâng chén uống cạn.

Giọng nói của y vang rền, Quách Tĩnh tuy cách tường vẫn nghe thấy rất rõ, bắt giắc cả kinh: -Bộ di thư của Nhạc gia gia đã bị họ lấy rồi?

Trong lòng hoảng sợ, chân khí trước ngực đột nhiên nghịch chuyển. Chưởng tâm của Hoàng Dung liên tiếp rung lên, biết y nghe chuyện ấy, khí ở đan điền đột nhiên xông lên, nếu không bình tĩnh trở lại sẽ lập tức có mối nguy tới tính mạng, vội ghé miệng vào tai y hạ giọng nói: -Y có thể trộm được sách đi, chẳng lẽ chúng ta không thể trộm về sao? Chỉ cần Nhị sư phụ Diệu thủ thư sinh của người xuất mã thì mười bộ sách

cũng lấy được.

Quách Tĩnh nghĩ thấy không sai, vội nhắm mắt trấn nhiếp tâm thần, không lắng nghe lời trò chuyện bên kia tường nữa.

Hoàng Dung lại đưa mắt nhìn qua lỗ hồng, thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt đang nâng chén uống cạn một hơi rồi nói: -Lần này toàn nhờ vào các vị ra sức giúp đỡ Âu Dương tiên sinh càng lập công đầu, nếu không có y đánh được gã tiểu tử họ Quách kia thì chúng ta còn phải tốn rất nhiều công sức.

Âu Dương Phong cười nhạt mấy tiếng, giọng như nạo bạt vỡ. Quách Tĩnh nghe thấy, trong lòng lại rung động. Hoàng Dung nói thầm: -Xin trời phò hộ đừng để Lão Độc vật tấu khúc đàn ma quái của y ở đây, nếu không thì tính mạng của Tĩnh ca ca khó mà bảo toàn.

Chợt nghe Âu Dương Phong nói: -Ở đây rất chật hẹp vắng vẻ, quân Tống nhất định không tìm tới được. Bộ di thư của Nhạc Phi rốt lại ra sao, mọi người cứ tới xem thử.

Nói xong lấy cái hộp đá trong bọc ra đặt lên bàn, y muốn xem văn từ trong di thư của Nhạc Vũ Mục, nếu có ghi chép những pháp môn võ công tinh diệu thì sẽ thắng hẳn không khách sáo cướp luôn làm của mình, còn nếu chỉ là ghi chép binh pháp lược thao hành quân hãm trận, đối với mình vô dụng, thì cũng để lại chút nhân tình, cho Hoàn Nhan Hồng Liệt cầm đi.

Nhất thời ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên cái hộp đá. Hoàng Dung nghĩ thầm: -Làm sao nghĩ cách phá hủy bộ sách này còn hơn là để nó rơi vào tay bọn gian tà.

Chợt nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt nói: -Tiểu vương xem xét mấy bài thi từ kỳ lạ của Nhạc Phi, lại tra cứu các sách vở ghi chép về việc xây dựng hoàng cung của mấy đời họ Triệu, đoán bộ di thư này ắt là cách Thúc Hàn đường mười lăm bước về phía đông. Hôm nay nhìn thấy thì sự suy đoán ấy may mà không sai. Tống triều cũng quả thật không người, không ai biết trong thâm cung lại cất giấu di vật này. Đêm qua chúng ta đại náo một phen như thế nhưng e cũng không ai biết được tại sao chúng ta lại tới.

Nói xong có vẻ rất đắc ý, đám người kia cũng thừa cơ đua nhau ca tụng một hồi.

Hoàn Nhan Hồng Liệt vuốt râu cười nói: -Khang nhi, người mở nắp hộp đá ra đi.

Dương Khang vâng dạ bước lên, gỡ giấy niêm phong, mở nắp hộp ra, ánh mắt của mọi người nhất tề đổ vào đáy hộp, đột nhiên sắc mặt đều thay đổi, ai cũng vô cùng kinh ngạc, không kêu lên được tiếng nào. Chỉ thấy trong hộp trống không, đâu có binh thư gì, ngay một tờ giấy trắng cũng không có. Hoàng Dung tuy không nhìn thấy tình hình trong hộp,

nhưng thấy vẻ mặt của mọi người như thế đã biết trong hộp không có gì, trong lòng vừa mừng rỡ vừa thích thú.

Hoàn Nhan Hồng Liệt vô cùng chán nản, vịn bàn ngồi xuống, đưa tay chống cằm suy nghĩ mông lung, tự nhủ: -Mình tính toán hàng ngàn hàng vạn lần, là di thư của Nhạc Phi nhất định phải trong hộp, tại sao đột nhiên không thấy bóng dáng đâu?

Đột nhiên chợt động tâm niệm, mừng rỡ ra mặt cầm cái nắp hộp lên bước tới chỗ thiên tĩnh, dùng lực đập mạnh xuống bệ đá.

Chỉ nghe bình một tiếng vang dội, cái nắp hộp vỡ thành mấy mảnh. Hoàng Dung nghe tiếng đá vỡ, lập tức nghĩ: -A, cái hộp có hai đáy! Sốt ruột muốn xem trong hộp có di thư không nhưng khổ nỗi không thể ra được, nhưng qua hồi lâu lại thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt trở về chỗ ngồi nói: -Ta chỉ cho là cái hộp có hai đáy, nào ngờ không phải.

Mọi người nhao nhao bàn bạc, đoán già đoán non. Hoàng Dung nghe mọi người bàn bạc không ngớt, bất giác cười thầm, lập tức nói với Quách Tĩnh. Y nghe nói di thư của Vũ Mục chưa bị lấy trộm, trong lòng rất mừng rỡ. Hoàng Dung nghĩ thầm: -Bọn gian tặc này há lại chịu buông tay, nhất định sẽ vào cấm cung lần nữa.

Lại nghĩ tới sự phụ còn ở trong cung, chỉ sợ bị liên lụy, tuy có Chu Bá Thông bảo vệ nhưng Lão Ngoan đồng điên điên khùng khùng không gánh vác được việc lớn, không khỏi nảy ý lo lắng, quả nhiên nghe Âu Dương Phong nói: -Chuyện này cũng không hề gì, đêm nay chúng ta lại vào cung tìm kiếm là được.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nói: -Đêm nay không được, đêm qua chúng ta đã gây náo động như thế, trong cung nhất định sẽ tăng cường phòng bị.

Âu Dương Phong nói: -Phòng bị thì tự nhiên không tránh khỏi nhưng có hề gì? Đêm nay vương gia và thế tử không cần đi, cứ ở lại đây nghỉ ngơi với xá điệt là được.

Hoàn Nhan Hồng Liệt chấp tay nói: -Lại phiền tiên sinh vất vả, tiểu vương xin chờ nghe tin mừng.

Mọi người lập tức rải cỏ trên sảnh nằm xuống dưỡng thần, nghỉ ngơi một giờ, Âu Dương Phong dẫn đầu mọi người lại trở vào thành.

Hoàn Nhan Hồng Liệt lần qua trở lại không ngủ được đầu giờ Tý trên sông vắng vắng có tiếng sóng vang tới, lại nghe đầu bên kia thôn có tiếng một con chó sủa vang, lúc dứt lúc nổi thủy chung không dứt, nghe như tiếng khóc rền rĩ, trong đêm khuya càng thêm đáng sợ. Qua hồi lâu chợt nghe có tiếng chân vang lên ngoài cửa, có người tiến vào, vội trở người ngồi dậy, rút kiếm ra cầm ở tay. Dương Khang đã sớm đứng rình sau cửa. Dưới ánh trăng chỉ thấy một cô gái đầu bù tóc rối hắng giọng ca hát, đẩy cửa bước vào. Cô gái ấy chính là cô Ngốc, cô ta vào rừng chơi thỏa thích trở về, thấy trong sảnh có người ngủ cũng không hề để

ý, mò vào chỗ đóng cũi mình vẫn quen nằm ngủ, nằm xuống giây lát đã ngáy ồ ồ.

Dương Khang thấy là gái ngu nhà quê, cười một tiếng nằm xuống ngủ. Hoàn Nhan Hồng Liệt thì ý nghĩ cuồn cuộn hồi lâu không sao ngủ được, trở dậy lấy trong túi ra một ngọn nến thắp lên, lấy một quyển sách giở ra đọc. Hoàng Dung thấy ánh lửa xuyên vào lỗ hồng, đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy một con ngài bay chập chờn quanh ngọn nến, đột nhiên lao vào dập tắt ngọn lửa rơi luôn xuống bàn.

Hoàn Nhan Hồng Liệt bắt con ngài, không kìm được nổi buồn bã, nghĩ thầm: - Nếu có Bao thị phu nhân của mình ở đây, thì nhất định nàng sẽ chữa trị cho nó.

Rồi rút trong bọc ra một ngọn đao bạc nhỏ, một lọ thuốc nhỏ vuốt ve vỗ về trong tay.

Hoàng Dung khẽ vỗ vai Quách Tĩnh một cái, tránh ra khỏi lỗ hồng cho y nhìn. Quách Tĩnh vừa thấy thế, đột nhiên cả giận, rõ ràng nhận ra ngọn ngân đao và lọ thuốc là vật của Bao Tích Nhược mẹ Dương Khang, lần trước trong Triệu vương phủ đã thấy bà lấy ra trị thương cho con thỏ. Chỉ nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt thở dài nói: -Mười chín năm trước, cũng trong thôn này, ta được gặp nàng lần đầu ...Ờ, không biết bây giờ nhà cũ của nàng ra sao ...

Nói tới đó bèn đứng dậy, cầm ngọn nến mở cửa bước ra.

Quách Tĩnh ngạc nhiên: -Chẳng lẽ đây là thôn Ngưu Gia, nơi ở cũ của cha mẹ mình?

Bèn ghé tai Hoàng Dung hỏi nhỏ. Hoàng Dung gật gật đầu. Quách Tĩnh máu nóng sôi lên, thân hình nghiêng ngả. Hoàng Dung tay phải đè vào chưởng trái y, phát giác hơi thở của y run bắn lên, dường như bị tâm tình kích động, sợ có nguy hiểm bèn xòe tay trái đè xuống chưởng phải y, hai người đồng thời vận công, Quách Tĩnh mới dần dần bình tĩnh lại. Qua hồi lâu chợt có ánh sáng lóe lên, chỉ nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt thở dài sườn sượt từ ngoài bước vào.

Lúc ấy Quách Tĩnh đã đè nén được tạp niệm, vẫn nắm tay Hoàng Dung đưa mắt nhìn ra lỗ hồng.

Chỉ thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt cầm mấy viên gạch nát ngói vỡ, ngồi trước ánh nến im lặng. Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Thằng gian tặc này cách mình không đầy mười bước, chỉ cần mình rón rén phóng đoản đao ra thì lập tức có thể lấy mạng y.

Bèn đưa tay rút ngọn kim đao Thành Cát Tư Hãn ban cho trong lưng ra, hạ giọng nói với Hoàng Dung: -Cô mở toang cửa ra đi!

Hoàng Dung vội nói: -Không được. Giết chết y tuy là việc rất dễ dàng nhưng nơi chúng ta ẩn thân nhất định sẽ bị người ta phát hiện.

Quách Tĩnh run lên nói: -Qua sáu ngày sáu đêm nữa, không biết y đã đi tới đâu rồi.

Hoàng Dung biết lúc này không thể khuyên giải, bèn nói khế vào tai y: - Mẹ ngươi và Dung nhi đều muốn ngươi sống.

Quách Tĩnh giật nảy mình gật gật đầu, tra lại ngọn kim đao vào vỏ, lại đưa mắt nhìn qua lỗ hồng, thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt đã phục xuống bàn ngủ gục. Chợt thấy trong đồng cỏ có một người ngồi dậy, khuôn mặt của người ấy nằm ngoài ánh sáng đèn nên nhìn trong gương không rõ là ai. Chỉ thấy y rón rén đứng lên bước tới sau lưng Hoàn Nhan Hồng Liệt, cầm thanh ngân đao và lọ thuốc lên ngắm nghía một lúc rồi nhẹ nhàng đặt xuống, quay đầu lại thì chính là Dương Khang. Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Phải rồi, người muốn trả thù cho mẹ thì đây chính là cơ hội tốt, một đao đâm xuống, kẻ thù không đội trời chung của người làm sao sống được? Nếu bọn Lão Độc vật trở về thì không hạ thủ được nữa.

Trong lòng sốt ruột, chỉ mong y lập tức hạ thủ. Lại thấy y nhìn thanh ngân đao và lọ thuốc xuất thần một lúc, một cơn gió thổi qua, ánh lửa trên ngọn nến chập chờn lúc tối lúc sáng, lại thấy y cởi chiếc trường bào trên người ra nhẹ nhàng đắp cho Hoàn Nhan Hồng Liệt để y khỏi bị lạnh. Quách Tĩnh giận quá không thèm nhìn nữa, hoàn toàn không hiểu được tại sao Dương Khang lại quan tâm chăm sóc cho kẻ đại thù giết chết cha mẹ mình như thế. Hoàng Dung an ủi y: - Đừng sốt ruột, chữa lành vết thương rồi thì thằng gian tặc này có chạy tới chân trời góc biển, chúng ta cũng đuổi theo được. Y lại không phải là Âu Dương Phong, muốn giết y có gì là khó?

Quách Tĩnh gật gật đầu, lại bắt đầu vận công. Đến lúc trời sáng, mấy con gà trống trong thôn đua nhau gáy rộ, hai người đã vận hành chân khí bảy vòng, đều cảm thấy thoải mái sáng suốt. Hoàng Dung đưa ngón tay trở lên cười nói: -Qua một ngày rồi.

Quách Tĩnh hạ giọng nói: -Nguy hiểm thật! Nếu không có cô cản trở, ta nhịn không nổi thì suýt nữa đã làm hỏng việc.

Hoàng Dung nói: -Còn sáu ngày sáu đêm nữa, ngươi phải nghe lời ta đấy!

Quách Tĩnh cười nói: -Thì ta có lần nào không nghe lời cô đâu.

Hoàng Dung cười khế một tiếng nghiêng đầu nói: -Để ta nhớ lại xem.

Lúc ấy một tia nắng theo thiên song chiếu vào soi lên khuôn mặt ửng hồng của nàng đẹp như ráng sớm. Quách Tĩnh đột nhiên cảm thấy bàn tay nàng mềm mại ấm áp lạ thường, trong lòng hơi ngây ngất, vội trấn nhiếp tâm thần nhưng mặt đã đỏ bừng. Từ khi hai người quen nhau, Quách Tĩnh đối với nàng chưa từng có ý niệm như vậy, bất giác thầm tự trách mình. Hoàng Dung thấy y đột nhiên đỏ bừng mặt, vô cùng kỳ quái, hỏi: -Tĩnh ca ca, ngươi làm sao thế.

Quách Tĩnh hạ giọng nói: -Đúng là ta không tốt, đột nhiên ta muốn..., muốn ...

Hoàng Dung hỏi: -Muốn cái gì?

Quách Tĩnh nói: -Bây giờ ta không muốn nữa.

Hoàng Dung nói: -Vậy lúc này ngươi muốn gì?

Quách Tĩnh không còn cách nào thoái thác, đành nói: -Ta muốn ôm cô, gần gũi cô.

Hoàng Dung trong lòng cảm thấy ngọt ngào, cũng chột đồ mặt, trong dáng vẻ xinh đẹp pha thêm nét thẹn thùng, lại càng quyến rũ. Quách Tĩnh thấy nàng cúi đầu không nói gì, bèn hỏi: -Dung nhi, cô giận rồi à? Ta muốn như thế thật cũng xấu xa như Âu Dương Khắc.

Hoàng Dung duyên dáng mỉm cười, dịu dàng nói: -Ta không giận, ta muốn tương lai người sẽ ôm ta gần gũi ta, ta muốn làm vợ người mà.

Quách Tĩnh cả mừng, ấp úng không nói nên lời. Hoàng Dung nói: -Người muốn gần gũi ta, muốn lắm phải không?

Quách Tĩnh đang định trả lời đột nhiên ngoài cổng có tiếng bước chân dồn dập, hai người xông vào quán, chỉ nghe giọng Hầu Thông Hải nói: - Con mẹ nó chứ, ta đã bảo trên đời có ma thật, sư ca lại cứ không tin.

Giọng nói gấp rút tắc nghẽn, rõ ràng không nói được hết sự tức giận. Lại nghe giọng sa Thông Thiên nói: -Cái gì mà ma với không ma? Ta đã nói với người là chúng ta gặp phải cao thủ.

Hoàng Dung trong lỗ hổng nhìn ra thấy Hầu Thông Hải mặt đầy máu, sa Thông Thiên thì áo quần trên người bị xé từng mảnh từng mảnh, hai sư huynh đệ trông rất thảm hại. Hoàn Nhan Hồng Liệt và Dương Khang nhìn thấy vô cùng kinh ngạc, vội hỏi duyên do.

Hầu Thông Hải nói: -Bọn ta không may, đêm qua gặp phải ma trong hoàng cung, con mẹ nó, hai vành tai của lão Hầu bị ma cắt mất rồi.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy hai má y bê bết máu me, đúng là không thấy bóng dáng vành tai đâu, lại càng hoảng sợ sa Thông Thiên trách: -Vẫn cứ nói ma nói quỷ à?

Hầu Thông Hải tuy sợ sư huynh, nhưng vẫn phân trần: -Ta nhìn thấy rất rõ ràng một cái mặt xanh râu đỏ như Phán quan, khả khả nhảy xổ tới vồ lấy ta. Ta chỉ mới quay đầu, lão Phán quan ấy đã chụp được đỉnh đầu kế đó hai vành tai không còn nữa. Lão Phán quan ấy giống hệt tượng thần trong miếu, lẽ nào còn không phải.

Sa Thông Thiên đánh nhau với lão Phán quan ấy ba chiêu, bị y xé rách nát quần áo, người ấy xuất thủ rõ ràng là bậc cao nhân trong võ lâm, quyết không phải là thần thánh ma quỷ, chỉ là tại sao lại có khuôn mặt của Phán quan thì hoàn toàn không hiểu được.

Bốn người nhao nhao bàn luận suy đoán, lại tới hỏi Âu Dương Khắc nằm dưỡng thương nhưng đều không hiểu. Đang trò chuyện, Linh Trí thượng nhân, Bành Liên Hổ, Lương Tử Ông ba người cũng lục tục kéo về. Linh Trí thượng nhân hai tay bị khóa sắt khóa quặt ra sau lưng, Bành Liên Hổ thì hai má bị đánh sưng vù, Lương Tử Ông trông càng buồn cười, mớ tóc trắng lên đầu bị nhổ trụi, biến thành một hòa thượng, nếu chỉ bàn về đầu thì so với cái đầu hói của sa Thông Thiên có khi còn bóng loáng hơn. Té ra ba người theo đường phía sau vào cung tìm di thư của Vũ Mục, gặp phải ma quỷ. Chỉ là đối thủ mà ba người gặp phải đều khác nhau, một là quỷ Vô thường, một là Hoàng linh quan, còn một người là Thổ địa Bồ tát. Lương Tử Ông sờ sờ cái đầu nhẵn bóng của mình, ngoác miệng chửi lớn, đủ lời tục tĩu, chửi luôn tất cả Thổ địa bà bà trong thiên hạ. Bành Liên Hổ thì nhịn không nói gì, giúp Linh Trí thượng nhân cởi bỏ cái khóa sắt trên tay. Cái khóa sắt này siết sâu vào thịt, hai cái móc móc vào nhau rất chặt, Bành Liên Hổ dùng sức xoay qua kéo lại khiến cổ tay y bê bết máu tươi mới gỡ ra được. Mọi người ngơ mặt nhìn nhau không nói được gì, trong lòng đều biết đêm qua gặp phải cao thủ, chỉ là chịu nhục như thế nói ra quả rất mất mặt. Hầu Thông Hải thì nhất định nói đã gặp phải ma, mọi người cũng không cãi nhau với y.

Qua hồi lâu, Hoàn Nhan Hồng Liệt nói: -Sao Âu Dương tiên sinh vẫn chưa về? không biết y có gặp phải ma quái gì không?

Dương Khang nói: -Âu Dương tiên sinh võ công cái thế, cho dù gặp phải quỷ quái cũng không đến nỗi bị thua thiệt.

Bọn Bành Liên Hổ nghe thế càng không vui.

Hoàng Dung thấy dáng vẻ mọi người như thế, nói ma bàn quái, trong lòng rất đắc ý, nghĩ thầm: -Mớ mặt nạ mà mình mua cho Chu đại ca rõ ràng đã thi triển oai phong nhưng đúng là không ngờ tới được, chỉ không biết Lão Độc vật có giao thủ với y không?

Trong chường tâm cảm thấy hơi thở của Quách Tĩnh bắt đầu lưu động, lập tức cũng tập trung vào luyện.

Bọn Bành Liên Hổ long đông một đêm đã sớm đói ngấu, chia nhau người chẻ củi kẻ mua gạo, động thủ nấu cơm. Khi cơm chín Hầu Thông Hải mở chạn bát ra, thấy cái bát sắt bèn nhắc lên nhưng tự nhiên không nhắc được, không kìm được kêu ầm lên, lại nói: -Có ma!

Dùng kinh lực giật lên, nhưng làm sao nhắc lên được.

Hoàng Dung nghe y kêu lên kỳ quái, trong lòng cả sợ biết chỗ cơ quan ấy không khỏi bị họ nhìn ra, đừng nói động thủ không có cách nào thủ thắng, chỉ cần hai người di động thân hình thì Quách Tĩnh cũng sẽ lập tức bị nguy tới tính mạng, như thế làm sao là tốt?

Nàng trong mật thất hoảng hốt không có cách nào, bên ngoài sa Thông Thiên nghe sư đệ lớn tiếng kêu lên bèn trách y chuyện bé xé ra to. Hầu

Thông Hải không chịu nhận, nói: -Được thôi, vậy người vào lấy cái bát này xem.

Sa Thông Thiên đưa tay vào cũng không nhắc lên được, bèn hừ một tiếng. Bành Liên Hồ nghe thấy bước qua, nhìn kỹ một hồi, nói: -Trong này có cơ quan. Sa đại ca, người vặn cái bát sắt qua hai bên xem sao?

Hoàng Dung thấy tình thế nguy cấp, chỉ còn cách liều mạng một phen, bèn đưa chủy thủ cho Quách Tĩnh, đưa tay cầm ngọn trúc bồng của Hồng Thất công giao cho, trong lòng buồn rầu, hai người nhất định mất mạng ở đây, thời gian chỉ còn trong khoảnh khắc, quay đầu nhìn thấy hai bộ xương trong góc, đột nhiên linh cơ chợt động, vội khều hai cái đầu lâu tới, dùng sức khoét một quả dưa gang lớn mấy cái, chia ra ăn vào.

Chỉ nghe mấy tiếng lách cách vang lên, cánh cửa sắt mật thất mở ra. Hoàng Dung gắp quả dưa lên đầu, xoa tóc ra buông phủ xuống che kín mặt. Đúng lúc ấy sa Thông Thiên mở tung cửa ra, chỉ thấy bên trong cửa đột nhiên thò lên hai cái đầu quái vật, hoảng sợ kêu ầm lên. Con quái vật ấy có hai cái đầu, đều là đầu lâu phía dưới là một vật tròn tròn màu xanh, dưới nữa là một mái tóc dài màu đen, mọi người đêm trước nếm mùi đau khổ vẫn còn kinh hoàng, mà trong nhà bếp đột nhiên nhô ra một con quỷ kỳ quái như thế, quả thật rất đáng sợ, Hầu Thông Hải kêu lớn một tiếng, nhảy lùi ra xa. Mọi người không tự chủ được cũng đều nhảy tránh ra, chỉ còn một mình Âu Dương Khắc nằm trên nệm cỏ, hai chân bị thương chưa lành, không động đậy được. Hoàng Dung thở phào một hơi, vội đóng chặt cánh cửa lại, quả thật nhìn cười không được, kể nghĩ tuy nhất thời thoát nạn nhưng bọn kia toàn là loại cao thủ trên giang hồ, nhất định sẽ trở lại, lúc ấy mới nghĩ đêm trước họ bị Lão Ngoan đồng dọa cho hồn phi phách tán, nếu không thì làm sao mà dễ mắc lừa như thế? Nàng định thần nghĩ ngợi, lúc ấy vẫn còn lo sợ không yên, trên mặt nụ cười chưa tắt, trong lòng còn đang suy nghĩ, quả thật nói tới là tới, cửa quán két một tiếng, một người bước vào.

Hoàng Dung nắm chặt ngọn Nga My cương thích, đặt trúc bồng xuống bên cạnh, chỉ chờ có ai mở cửa thì phóng cho một ngọn cương thích rồi sẽ nói, nhưng đợi hồi lâu chỉ nghe một giọng êm ái vang lên: -Chủ quán, chủ quán!

Giọng kêu ấy làm Hoàng Dung hoàn toàn bất ngờ, vội nhìn qua lỗ hổng, chỉ thấy người ngồi trên sảnh là một cô gái áo trắng, phục sức hoa lệ như tiểu thư con nhà giàu, chỉ thấy nàng ngồi xoay lưng vào gương nên không nhìn rõ mặt. Cô gái ấy ngồi một lúc lại khe khẽ kêu: -Chủ quán, chủ quán.

Hoàng Dung nghĩ thầm: -Giọng nói này quen lắm, êm ái dịu dàng như Trình đại tiểu thư ở huyện Bảo ứng.

Chỉ thấy cô gái kia quay lại, không phải Trình đại tiểu thư Trình Dao Gia

thì ai?

Hoàng Dung vừa sợ vừa mừng nghĩ thầm: -Tại sao cô ta cũng tới đây?

Cô Ngọc mới rồi bị bọn Hầu Thông Hải kêu la tỉnh giấc, lúc mơ mơ hồ hồ cũng không ngồi lên, lúc ấy mới ngủ no mắt, từ đồng củi cỏ bò dậy. Trình Dao Gia nói: -Chủ quán, phiền người lo cho một bữa cơm, nhất định sẽ có báo đáp.

Cô Ngọc lắc lắc đầu ý nói không có thức ăn, chợt nghe mùi cơm trong nồi bay ra, chạy tới mở nắp nồi, chỉ thấy đầy một nồi cơm trắng, chính là của bọn Bành Liên Hồ nấu.

Cô Ngọc cả mừng, cũng không hỏi cơm từ đâu ra, lập tức múc đầy hai bát, bưng một bát cho Trình Dao Gia, mình thì ăn một bát.

Trình Dao Gia thấy không có thức ăn gì, cơm thì là gạo thô, ăn được vài miếng đã đặt xuống không ăn nữa, cô Ngọc thì trong giây lát đã ăn hết ba bát, vỗ vỗ bụng có vẻ rất khoái chí.

Trình Dao Gia nói: -Cô nương, ta hỏi thăm một chuyện, cô có biết thôn Ngưu Gia còn cách đây bao xa không?

Cô Ngọc nói: -Thôn Ngưu Gia à? Đây là thôn Ngưu Gia. Còn xa bao nhiêu thì ta không biết.

Trình Dao Gia đỏ mặt, cúi đầu mân mê tà áo, hồi lâu mới nói: -Té ra đây là thôn Ngưu Gia, vậy ta hỏi thăm cô một người. Cô có biết..., có biết ... một vị ...

Cô Ngọc không chờ nàng dứt lời, đã lắc đầu lia lịa chạy luôn ra ngoài.

Hoàng Dung trong lòng suy tính: -Cô ta tới thôn Ngưu Gia tìm ai? à phải rồi, cô ta là đồ đệ của Tôn Bất Nhị, có quá nửa là vâng lệnh sư phụ sư bá tới đây tìm Dương Khang đệ tử của Khưu Xử Cơ.

Chỉ thấy nàng thong thả ngồi xuống, sửa sang y phục, vuốt vuốt cánh thoa bên tóc, mặt đỏ bừng lên, miệng hé nụ cười nhưng không biết đang muốn gì. Hoàng Dung chỉ thấy rất thú vị, chợt nghe có tiếng bước chân, ngoài cửa lại có người tiến vào.

Người ấy thân hình cao lớn bước chân vững chãi, vừa bước vào vừa gọi chủ quán. Hoàng Dung nghĩ thầm: -Vừa khéo bao nhiêu người quen trong thiên hạ đều tụ tập ở thôn Ngưu Gia, phong thủy thôn Ngưu Gia của Tĩnh ca ca rất đẹp, có điều nhiều người mà ít tiền.

Té ra người ấy chính là Thiếu trang chủ Lục Quán Anh của Quy Vân trang.

Y nhìn thấy Trình Dao Gia, thoáng sửng sốt rồi gọi lớn: -Chủ quán.

Trình Dao Gia thấy đàn ông, lập tức xấu hổ vội quay đầu đi. Lục Quán Anh thăm ngạc nhiên: -Sao một cô gái xinh đẹp thế này lại một mình ở đây?

Bước vào bếp lại quay ra không thấy có ai, lúc ấy đã quá đói bèn lấy một bát cơm lớn trong nồi, nói với Trình Dao Gia: -Tiểu nhân đói bụng quá, xin một chén cơm, cô nương đừng trách.

Trình Dao Gia cúi đầu cười khẽ một tiếng, nói: -Cơm cũng không phải của ta. Tướng công., mời cứ dùng thôi.

Lục Quán Anh ăn hết hải bát cơm, chấp tay bái tạ xoa tay không đi, nói: -Tiểu nhân xin hỏi thăm cô nương, không biết thôn Ngưu Gia còn cách đây bao xa?

Trình Dao Gia và Hoàng Dung vừa nghe thế, trong lòng đều vui vẻ: -Hà, té ra y cũng hỏi thăm thôn Ngưu Gia.

Trình Dao Gia khép áo đáp lễ, ngượng ngịu nói: -Đây chính là thôn Ngưu Gia.

Lục Quán Anh mừng rỡ nói: -Vậy thì hay quá, tiểu nhân còn muốn hỏi thăm cô nương về một người.

Trình Dao Gia đang định nói mình không phải là người ở đây, đột nhiên xoay chuyển ý muốn: -Không biết y hỏi thăm ai?

Chỉ nghe Lục Quán Anh hỏi: -Có một vị quan nhân họ Quách tên Quách Tĩnh, không biết ở nhà nào? Y có ở nhà không?

Trình Dao Gia và Hoàng Dung nghe thấy lại cùng sửng sốt: -Người này tìm y làm gì?

Trình Dao Gia trầm ngâm không đáp, chỉ cúi đầu xuống, mặt mày đỏ bừng.

Hoàng Dung thấy dáng vẻ nàng như thế, đã đoán được tám phần: -Té ra Tĩnh ca ca cứu cô ta ở huyện Bảo ứng, vị đại tiểu thư này có lẽ đã yêu thầm y rồi.

Nàng một là còn nhỏ tuổi, hai là tính tình khoáng đạt, ba là rất tin Quách Tĩnh quyết không có ý khác nên hoàn toàn không có ý ghen tuông, lại thấy có người yêu thương Quách Tĩnh càng thêm vui mừng.

Hoàng Dung lúc ấy suy đoán quả thật không sai. Hôm trước Trình Dao Gia bị Âu Dương Khắc bắt, tuy có bọn Lê Sinh trong Cái bang xuất thủ nhưng đều không phải là đối thủ của Âu Dương Khắc, nếu không có Quách Tĩnh và Hoàng Dung tới cứu thì đã phải chịu nhục rồi. Nàng thấy Quách Tĩnh còn trẻ mà không những bản lĩnh hơn người, lại tính tình trọng hậu, một sợi tơ tình đã sớm vấn vương theo y. Nàng là thiên kim tiểu thư con nhà giàu, trước nay không ra khỏi khuê môn, lần ấy vừa ra khỏi cửa lại gặp một thanh niên nam tử như thế, tự nhiên lập tức yêu thương. Sau khi Quách Tĩnh đi rồi, Trình đại tiểu thư cứ nhớ nhung y, nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên nổi lòng can đảm, nửa đêm rón rén rời khỏi nhà. Nàng tuy một thân võ công nhưng trước nay chưa từng một mình rời nhà, đường lối trên giang hồ không hề biết gì, hôm trước từng nghe

Quách Tĩnh nói là người thôn Ngưu Gia phủ Lâm An, lúc ấy dọc đường hỏi thăm đi thẳng tới thôn Ngưu Gia tìm kiếm. Nàng trang sức lộng lẫy, khí độ cao quý, nên trên đường bọn người xấu cũng không dám khinh khi.

Nàng ở thôn phía trước hỏi thăm nghe nói thôn Ngưu Gia ở gần bên, nhưng chợt nghe cô Ngốc nói đây là thôn Ngưu Gia lại lập tức không có chủ ý gì, nàng ngàn dặm xa xôi tìm tới Quách Tĩnh, lúc ấy lại mong Quách Tĩnh không có ở nhà, chỉ nghĩ: -Chiều tối mình tới lén nhìn y một cái rồi trở về nhà, quyết không thể để cho y biết. Nếu để y biết được thì đúng là xấu hổ chết mất.

Đúng lúc ấy Lục Quán Anh lại tiến vào mở miệng lại hỏi đúng Quách Tĩnh. Trình Dao Gia có tật giật mình, chỉ cho rằng y đã biết được tâm sự của mình, ngăn người ra hỏi lâu, đứng lên toan bỏ chạy.

Đột nhiên ngoài cửa có một bộ mặt xấu xí thò vào lại rút ngay ra. Trình Dao Gia giật nảy mình lui lại hai bước, bộ mặt xấu xí ấy lại thò vào, kêu lên: -Quý hai đầu, người có bản lĩnh thì ra dưới nắng đánh nhau với Tam đầu gia Hưu lão gia đây. So với người ta còn nhiều hơn một cái đầu, giữa ban ngày ban mặt, Hưu lão gia không sợ người đầu.

Ý tứ tự nhiên là nói nếu vào ban đêm thì Hưu lão gia cam bái hạ phong, tuy nhiều hơn một cái đầu cũng không làm gì được. Lục Trình hai người ngo ngác không hiểu.

Hoàng Dung hừ một tiếng, hạ giọng nói: -Hay lắm, rốt lại cũng tới rồi.

Nghĩ thầm võ công của Lục Trình hai người đều không cao lắm, khó chống lại bọn Bành Liên Hồ, nếu nhờ họ giúp đỡ, chỉ sợ làm hai người chết uổng mạng, tốt nhất là chạy thật mau, nhưng lại mong họ ở lại, cầm cự cho lúc nào hay lúc ấy đang lúc lo sợ hoảng hốt, có thêm hai người giúp đỡ cũng thấy can đảm hơn.

Nguyên là bọn Bành Liên Hồ vừa thấy một con quái vật hai đầu đều cho rằng lại là vị cao thủ tối hôm qua giả ra lập tức chạy ra khỏi thôn thật xa, đâu dám trở lại. Hưu Thông Hải lại là người thô lỗ, cho rằng là ma quỷ thật, chỉ thấy trên đầu mặt trời nóng rực như lửa, nóng rát cả da thịt, mọi người thì không biết đã chạy đi đâu mất hút, bèn chửi: -Quý quái không thể lộng hành giữa ban ngày, ngay chuyện ấy mà cũng không biết làm sao còn qua lại giang hồ. Lão Hưu ta không sợ, quay lại trừ ma quỷ cho mọi người phải khâm phục ta.

Lập tức sãi chân quay lại quán, nhưng trong lòng vẫn run sợ, vừa thò đầu vào, thấy Trình Dao Gia và Lục Quán Anh đứng giữa phòng, kêu thầm: -Không xong, quý hai đầu biến thành một nam một nữ. Lão Hưu ơi lão Hưu, người phải cẩn thận đấy!

Lục Quán Anh và Trình Dao Gia nghe y nói năng hồ đồ, nhìn nhau ngạc nhiên, cũng chỉ cho là người điên, không đếm xỉa gì tới y.

Hầu Thông Hải chửi một hồi, thấy con quỷ ấy không ra cãi cọ đánh nhau, càng tin quỷ quái không dám nhìn thấy mặt trời, nhưng bảo mình xông vào nhà bắt quỷ thì lão Hầu lại không đủ gan, chần chừ hồi lâu, chỉ chờ hai con yêu quái kia biến hóa, nào ngờ không thấy động tĩnh gì, đột nhiên nhớ lại từng nghe người ta nói quỷ quái cương thi đều sợ vật ô uế, liền xoay người đi tìm. Ở nhà quê thì khắp nơi đều có nhà xí, ở góc quán lại có một cái nhà xí lớn, y dốc lòng bắt quỷ, bắt kể dơ dáy hôi thối, cởi áo dài ra, bọc một bao phân lớn, lại quay về quán. Chỉ thấy Lục Trình hai người vẫn ngồi bên trong, y pháp bảo đã trong tay, có chỗ nhờ cậy, can đảm hẳn lên, cao giọng quát: -Yêu ma to gan lắm, Hầu lão gia đường đường thách các người hiện nguyên hình.

Tay trái khua ngọn Tam cổ xoa leng keng, tay phải cầm bao phân, đoạt cửa xông vào.

Lục Trình hai người thấy người điên lại tới đều thoáng sửng sốt, y chưa vào tới đã nghe một mùi hôi thối nồng nặc bốc lên. Hầu Thông Hải nghĩ thầm: -Người ta đều nói người thì đàn ông là hung, ma là đàn bà thì dữ.

Bèn nhấc bao phân lên thẳng tay ném vào mặt Trình Dao Gia. Trình Dao Gia la hoảng một tiếng nghiêng người né qua, Lục Quán Anh đã nhấc, chiếc ghế dài lên đỡ, chiếc áo võ tung ra, phân bắn tung tóe, mùi hôi thối xông lên khiến người ta muốn nôn mửa.

Hầu Thông Hải quát lớn: -Quỷ hai đầu hiện hình mau.

Rồi nhấc xoa lên đâm mạnh tới Trình Dao Gia. Y tuy là người thô lỗ nhưng võ nghệ quả thật rất thành thực, một nhát xoa ấy vừa mau vừa lợi hại.

Lục Trình hai người lại giật nảy mình, đều nghĩ: -Người này rõ ràng là cao thủ võ lâm chứ không phải là người điên tầm thường. Lục Quán Anh thấy Trình Dao Gia là khuê nữ nhà đại gia, đáng ẽo lả như gió thổi cũng ngã, chỉ sợ nàng bị gã điên này làm bị thương, vội nhấc chiếc ghế lên đỡ ngọn Tam cổ cương xoa, quát: -Túc hạ là ai?

Hầu Thông Hải đâu đến xỉa gì tới y; đâm luôn ba nhát. Lục Quán Anh giơ ghế đỡ gạt, lại liên tiếp hỏi danh hiệu. Hầu Thông Hải thấy y võ nghệ tuy không kém nhưng hoàn toàn khác hẳn ma quỷ thần thánh tới hôm qua xuất hiện, nghĩ chắc bao phân ném ra đã hơi có công hiệu, bất giác vô cùng đắc ý, quát lớn: -Yêu quái nhà ngươi, muốn biết tên hiệu của ta để dùng yêu pháp bắt ta à? Lão gia không mắc lừa đâu.

Y vốn vẫn tự xưng là Hầu lão gia, lúc ấy lại đột nhiên rất nhanh trí, bỏ bớt chữ Hầu đi, chỉ xưng là lão gia để khỏi bị yêu quái dùng yêu pháp bắt mình, trong tiếng leng keng của vòng gang trên ngọn xoa, lại càng tấn công ráo riết.

Lục Quán Anh võ công vốn không bằng y, lấy ghế dài làm binh khí lại càng không vừa tay, muốn rút yêu đao ra nhưng làm sao rảnh tay rút

được? Trong vài hiệp đã bị ép lùi sát tường, vừa khéo che mắt chỗ lỗ hổng Hoàng Dung nhìn ra.

Hầu Thông Hải ngọn cương xoa phóng mau tới, Lục Quán Anh vội vàng tránh qua, soạt một tiếng, mũi xoa đâm vào tường vách, cách lỗ hổng không đầy một thước. Lục Quán Anh thấy y chưa rút ngọn cương xoa ra được, vội vung chiếc ghế dài đập xuống đầu y. Hầu Thông Hải phóng chân đá vào cổ tay y, tay trái vung quyền đánh vào giữa mặt đối phương. Lục Quán Anh buông chiếc ghế dài, cúi đầu lách qua, Hầu Thông Hải đã rút được ngọn cương xoa ra.

Trình Dao Gia thấy tình thế nguy cấp, tung người vọt lên rút thanh đơn đao ở hông Lục Quán Anh ra đưa vào tay y. Lục Quán Anh nói: -Đa tạ!

Trong lúc nguy cấp cũng không kịp muốn tới việc tại sao một vị cô nương ôn nhã xinh đẹp thế này lại có thể tuốt đao giúp y giữa lúc đôi bên kịch chiến. Chỉ thấy ngọn cương xoa chớp chớp đâm tới ngực mình, lập tức vung đao gạt qua, choang một tiếng tia lửa bắn tung tóe, gạt ngọn cương xoa qua một bên, chỉ thấy hồ khẩu tê rần, xem ra tỷ lực của gã điên này không kém, nhưng đơn đao trong tay, trong lòng đã hơi yên ổn. Đánh nhau thêm vài chiêu, hai người đều đập phải phân, cây trét ra khắp nhà.

Lúc mới giao thủ Hầu Thông Hải trong lòng hồi hộp, thỉnh thoảng vẫn còn muốn cướp cửa bỏ chạy nên thủy chung không dám dùng toàn lực, thời gian càng dài, thấy con ma này cũng không có bao nhiêu tài năng, rõ ràng yêu pháp đã bị phân khắc chế, càng bạo gan hơn, chiêu số càng lúc càng tàn độc, sau đó Lục Quán Anh dần dần cảm thấy khó đón đỡ.

Trình Dao Gia vốn sợ phân bắn dưới đất, co người trong góc phòng xem đánh nhau, thấy thiếu niên tuấn tú này sắp phải mất mạng dưới ngọn cương xoa của người điên, ngần ngừ một lúc, rốt lại cũng rút một thanh trường kiếm trong bao ra, kêu lên với Lục Quán Anh: -Vị tướng công kia, ta.., ta tới giúp đỡ người, xin lỗi!

Nàng cũng quả thật lễ số chu đáo, giúp người tá đánh nhau còn xin lỗi trước, trường kiếm chớp lên, chỉ vào bối tâm Hầu Thông Hải. Nàng là đồ đệ của Thanh Tịnh tử nhân Tôn Bất Nhị, sử dụng kiếm pháp của phái Toàn Chân. Nàng vừa xuất thủ, Hầu Thông Hải đã tính tới chuyện đó, con quỷ hai đầu biến thành hai người, nữ quỷ đã ra tay làm dữ. Lục Quán Anh thì vừa sợ vừa mừng, chỉ thấy nàng thân thủ linh động, kiếm pháp tinh diệu, trong lòng ngấm ngầm khen ngợi. Y vốn bị ép tới mức đao pháp tán loạn, mồ hôi đầm đìa, lúc ấy có người giúp đỡ, tinh thần vì vậy phấn chấn. Hầu Thông Hải chỉ sợ quỷ cái lợi hại, lúc đầu vốn rất lo lắng, nhưng nhìn kiếm chiêu thấy kiếm thuật của nàng tuy tinh kỳ nhưng công lực lại bình thường, vả lại rụt rụt rè rè, xem ra không phải là quỷ già làm ác đã lâu, lúc ấy dần thấy yên tâm, ngọn Tam cổ cương xoa lại vù vù rít gió, lấy một chọi hai vẫn công nhiều thủ ít.

Hoàng Dung bên kia vách nhìn thấy vô cùng sốt ruột, biết đầu tới cuối nhất định Lục Trình hai người phải thất bại, có ý muốn giúp một tay, nhưng không thể rời khỏi Quách Tĩnh nửa bước. Nếu không thế thì việc chọc ghẹo Tam đầu giao đối với nàng đã rất quen thuộc, kinh nghiệm rất phong phú.

Chỉ nghe Lục Quán Anh kêu lên: -Cô nương, người chạy đi, không cần lo lắng cho ta.

Trình Dao Gia biết y sợ mình bị thương, muốn một mình cản trở người điên, trong lòng cảm kích, nhưng thấy một mình y nhất định không chống cự nổi, lắc lắc đầu không chịu lui ra. Lục Quán Anh ra sức đón đỡ, lớn tiếng quát với Hầu Thông Hải: -Nam tử hán đại trượng phu, làm khó con gái nhà người ta thì không kể là anh hùng. Người tìm một mình họ Lục ta là được, mau để cô nương kia đi ra.

Hầu Thông Hải tuy ngu xuẩn nhưng lúc ấy đã nhìn thấy hai người này quá nửa không phải là yêu ma, chỉ thấy Trình Dao Gia xinh đẹp, mình lại đã chiếm thượng phong, há chịu tha nàng, hô hô cười nói: -Quý đực phải bắt, quý cái cũng phải bắt.

Ngọn cương xoa đâm thẳng đập ngang, vô cùng hung hãn, nhưng đối với Trình Dao Gia vẫn còn thủ hạ lưu tình ba phần, nếu không thì đã làm nàng bị thương rồi.

Lục Quán Anh vội nói: -Cô nương, cô mau xông ra ngoài, Lục mỗ đã rất cảm thỉnh tình rồi.

Trình Dao Gia hạ giọng nói: -Tướng công họ Lục à?

Lục Quán Anh nói: -Đúng thế, quý tính cô nương là gì, là môn hạ của vị nào?

Trình Dao Gia nói: -Sự phụ ta họ Tôn, người ta gọi là Thanh Tịnh tản nhân. Ta.., ta ...

Nàng định nói tên họ mình chợt cảm thấy xấu hổ, lời nói ra tới miệng lại im bật.

Lục Quán Anh nói: -Cô nương, ta giữ chân y, cô chạy mau đi. Chỉ cần Lục mỗ còn sống, ắt sẽ tới tìm cô để cảm tạ cái ơn giúp đỡ ngày hôm nay.

Trình Dao Gia chợt đỏ mặt, nói: -Ta.., ta không.., tướng công ...

Rồi quay qua nhìn Hầu Thông Hải nói: -Ờ người điên kia, người không được đã thương vị tướng công này. Sự phụ ta là Tôn chân nhân trong phái Toàn Chân, lão nhân gia người sẽ tới đây đây.

Toàn Chân thất tử danh vang thiên hạ, hôm trước Thiết cước tiên Vương Xứ Nhất trong Triệu vương phủ thi thố tài năng làm quần ma khiếp sợ, Hầu Thông Hải đã chính mắt nhìn thấy, nghe Trình đại tiểu thư nói thế, quả thật cũng có chỗ úy kỵ, hơi sợ hãi nhưng kể đó lại chửi: -Cho dù bảy tên yêu đạo phái Toàn Chân cùng tới đây, lão tử cũng sẽ giết chết

từng đưa từng đưa.

Chợt nghe ngoài cửa có một người cao giọng nói: -Ai chán sống mà ăn nói bừa bãi ở đây thế?

Ba người đang kịch đấu, nghe thấy câu ấy đều nhảy lui ra. Lục Quán Anh sợ Hầu Thông Hải đột nhiên ra độc thủ, nắm tay Trình Dao Gia kéo một cái về phía sau, vung đao đứng chặn trước mặt nàng rồi mới ngược mắt nhìn.

Chỉ thấy ngoài cửa có một đạo nhân thanh niên đang đứng, áo đạo mũ vàng, mày thanh mắt sáng, tay cầm phát trần, cười nhạt nói: -Ai nói sẽ giết Toàn Chân thất tử đấy?

Hầu Thông Hải tay phải cầm cương xoa, tay trái chống vào hông, trợn mắt nhìn ra cao giọng quát: -Là lão tử nói đấy, thì sao?

Đạo nhân kia nói: -Được rồi, người tới đây mà giết.

Rồi lạng người một cái sấn tới, vung phát trần quét vào giữa mặt y.

Lúc ấy Quách Tĩnh luyện công đã xong, nghe tiếng đánh nhau ầm ầm trên sảnh, đưa mắt qua lỗ hồng nhìn ra. Hoàng Dung nói: -Chẳng lẽ tiểu đạo sĩ này cũng là một trong Toàn Chân thất tử?

Quách Tĩnh lại nhận ra đạo nhân ấy là Doãn Chí Bình đệ tử của Khưu Xử Cơ, hai năm trước y vâng lệnh sư phụ lên Mông Cổ đưa thư cho Giang Nam lục quái, trong đêm tử võ, mình đã từng thua dưới tay y, lúc ấy hạ giọng nói với Hoàng Dung. Hoàng Dung thấy y qua lại với Hầu Thông Hải mấy chiêu, lắc đầu nói: -Y cũng không thắng được Tam đầu giao.

Doãn Chí Bình sắp rơi vào thế hạ phong, Lục Quán Anh liền vung đao xông vào trợ chiến. Võ công của Doãn Chí Bình đã tiến bộ rất xa so với đêm đánh nhau với Quách Tĩnh, cùng Lục Quán Anh giao đấu với Hầu Thông Hải, dần dần ngang sức.

Trình Dao Gia tay trái mới bị Lục Quán Anh nắm lấy, đột nhiên tim đập thành thịch, ba người bên cạnh đánh nhau tới mức kịch liệt mà nàng vẫn còn vuốt vuốt cánh tay ngơ ngẩn xuất thần, chợt nghe keng một tiếng, Lục Quán Anh kêu lên: -Cô nương coi chừng!

Mới giật mình nhìn ra. Nguyên là Hầu Thông Hải nhân lúc hỗn loạn đâm nàng một xoa, Lục Quán Anh vung đao gạt ra, lên tiếng đề tỉnh.

Trình Dao Gia lại đỏ mặt, ngưng thần giây lát rồi vung kiếm xông vào vòng chiến.

Trình đại tiểu thư võ nghệ tuy không cao lắm, nhưng ba người đánh một, Hầu Thông Hải rốt lại cũng khó chống đỡ. Y vung xoa đánh mau, muốn cướp đường chạy ra gọi người giúp đỡ, ngọn phát trần của Doãn Chí Bình đã vung lên tới tấp khiến y hoa cả mắt, vừa hơi sơ ý, dưới chân đã bị Lục Quán Anh chém trúng một đao. Hầu Thông Hải chửi: -Con bà tổ tông mười tám đời nhà ngươi!

Đánh thêm vài hiệp, hạ bàn càng lúc càng tê dại, ngọn cương xoa đâm ra đột nhiên bị Doãn Chí Bình vung phát trần cuốn chặt, hai người đều sử kinh lực, Hầu Thông Hải sức khỏe, vừa giằng xuống một cái, phát trần của Doãn Chí Bình tuột khỏi tay, nhưng Trình Dao Gia ra chiêu Đầu dao tinh hà đâm vào vai trái y. Hầu Thông Hải ngọn cương xoa vung lên không kịp, rơi luôn xuống đất Doãn Chí Bình thừa thế xông tới vung chân quét một cái, Hầu Thông Hải ngã lăn ra đất. Lục Quán Anh sấn vào đè xuống, cởi thắt lưng da của y trói quặt hai tay y ra sau lưng. Doãn Chí Bình cười nói: -Người không đánh nổi cả đệ tử của Toàn Chân thất tử mà còn nói là giết được Toàn Chân thất tử à?

Hầu Thông Hải ngoác miệng chửi lớn, nói ba người đánh một không phải là anh hùng hảo hán. Doãn Chí Bình xé một mảnh vạt áo của y nhét vào miệng y. Hầu Thông Hải mặt đầy vẻ căm giận nhưng đã không sao chửi được nữa.

Doãn Chí Bình khom người hành lễ với Trình Dao Gia, nói: -Sư tỷ là môn hạ của Tôn sư thúc phải không? Tiểu đệ Doãn Chí Bình tham kiến sư tỷ.

Trình Dao Gia vội đáp lễ, nói: -Không dám, không biết sư huynh là môn hạ của vị sư bá nào? Tiểu muội xin tham kiến Doãn sư huynh.

Doãn Chí Bình nói: -Tiểu đệ là môn hạ của Trường Xuân tử.

Trình Dao Gia trước nay chưa từng rời nhà, ngoài sư phụ ra thì chưa từng gặp sáu người còn lại trong Toàn Chân thất tử, nhưng từng nghe sư phụ nói tới trong các vị sư bá thì Trường Xuân tử Khưu sư bá là người hào hiệp nhất, võ công cũng cao cường nhất, nghe Doãn Chí Bình nói là môn hạ của Trường Xuân tử lập tức nảy ý kính trọng, hạ giọng nói: - Doãn sư huynh là sư huynh, tiểu muội họ Trình, người cứ gọi ta là sư muội thôi.

Doãn Chí Bình theo sư phụ đã lâu cũng học được tính cách hào mại, thấy vị sư muội này then then thò thò không giống người hiệp nghĩa trong võ lâm, bất giác cười thầm, nói chuyện tình cảm sư môn với nàng, kể quay qua chào hỏi Lục Quán Anh.

Lục Quán Anh nói tên họ mình nhưng không nói tới danh hiệu của cha. Doãn Chí Bình nói: -Gã điên này võ nghệ cao cường, không biết lai lịch thế nào nhưng không thả y được.

Lục Quán Anh nói: -Để tiểu đệ một đao chém chết y cho rồi. Y là thủ lĩnh quần đạo ở Thái Hồ, giết người hoàn toàn là chuyện bình thường.

Trình Dao Gia chợt mềm lòng kêu lên: -Ồ, đừng giết người!

Doãn Chí Bình cười nói: -Không giết cũng được. Trình sư muội, cô tới đây lâu chưa?

Trình Dao Gia đỏ mặt, nói: -Tiểu muội vừa tới.

Doãn chí Bình đưa mắt nhìn hai người một cái, nghĩ thầm: -Xem ra hai

người này là bạn tình, mình đừng hỏi han nhiều nữa, cứ nói thêm vài câu rồi đi thôi.

Bèn nói: -Ta vâng lệnh sư phụ tới thôn Ngưu Gia tìm một người, muốn báo tin cho y biết. Tiểu đệ cáo từ ở đây sau này sẽ gặp lại.

Nói xong chấp tay một cái, xoay người định đi.

Trình Dao Gia mặt còn đầy vẻ thẹn thùng, nghe y nói thế lại đỏ bừng mặt, hạ giọng nói: -Doãn sư huynh, người tìm ai thế?

Doãn Chí Bình hơi ngần ngừ, nghĩ thầm: -Trình sư muội là người trong bản môn, họ Lục kia đã đi với cô ta cũng không phải là người ngoài, nói ra cũng không hề gì.

Bèn nói: -Ta tìm một người bạn họ Quách.

Câu ấy vừa nói ra, bốn người ở hai bên vách đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Lục Quán Anh nói: -Người ấy có phải tên Tĩnh không?

Doãn Chí Bình nói: -Đúng rồi, Lục huynh cũng biết vị Quách bằng hữu ấy sao?

Lục Quán Anh nói: -Tiểu đệ cũng đang muốn tới thăm Quách sư thúc.

Doãn Chí Bình và Trình Dao Gia cùng hỏi: -Người gọi y là sư thúc à?

Lục Quán Anh nói: -Gia phụ và y là ngang hàng, nên tiểu đệ gọi y là sư thúc.

Lục Thừa Phong ngang hàng với Hoàng Dung, Quách Tĩnh với Hoàng Dung là vợ chồng chưa cưới, vì thế Lục Quán Anh tôn y làm sư thúc. Trình Dao Gia không nói gì, trong lòng hết sức quan tâm.

Doãn Chí Bình vội hỏi: -Người gặp y chưa? Y đang ở đâu?

Lục Quán Anh nói: -Tiểu đệ cũng mới tới đây đang định hỏi thăm thì gặp phải gã điên này, bỗng không lại động thủ.

Doãn Chí Bình nói: -Được! Vậy chúng ta cùng đi tìm.

Ba người nối nhau bước ra khỏi cửa.

Hoàng Dung và Quách Tĩnh ngơ mặt nhìn nhau, chỉ gượng cười. Quách Tĩnh nói: -Nhất định họ sẽ quay lại, Dung nhi, cô mở cửa sắt ra gọi họ đi.

Hoàng Dung nói: -Làm sao được, hai người kia tới tìm người ắt có chuyện khẩn cấp. Người đang dưỡng thương làm sao phân tâm được.

Quách Tĩnh nói: -Phải rồi, nhất định là có chuyện vô cùng khẩn cấp. Cô mau nghĩ cách gì đi.

Hoàng Dung thở dài nói: -Cho dù trời sập xuống ta cũng không mở cửa đâu.

Quả nhiên không bao lâu sau, bọn Doãn Chí Bình ba người lại trở vào. Lục Quán Anh nói: -Ngay tại quê y mà cũng không hỏi được chút tin tức

nào, làm sao bây giờ?

Doãn Chí Bình nói: -Không biết Lục huynh tìm vị Quách bằng hữu này có chuyện gì khẩn cấp, có thể nói ra được không?

Lục Quán Anh vốn không muốn nói, nhưng thấy Trình Dao Gia trên mặt có vẻ quan tâm, không biết làm sao, lại cũng khó từ chối, bèn nói: - Chuyện này một lời khó nói hết, để tiểu đệ quét dọn sạch sẽ rồi sẽ bàn với hai vị.

Trong quán cũng không có chổi có sọt, Doãn Lục hai người đành lấy một ít củi cỏ quét dọn qua loa mớ phân trên nền nhà.

Ba người ngồi xuống cạnh bàn. Lục Quán Anh đang định lên tiếng, Trình Dao Gia nói: -Khoan đã?.

Rồi bước tới cạnh Hầu Thông Hải, rút kiếm cắt hai mảnh trên vạt áo y, muốn nút tai y, hạ giọng nói: -Đừng để y nghe thấy.

Lục Quán Anh khen ngợi: -Cô nương tâm tư thật là tinh tế. Gã điên này lai lịch bất minh, chúng ta đừng để y nghe mình nói gì.

Hoàng Dung ở vách bên kia lại cười thầm: -Hai người bọn ta ở đây nghe trộm vốn khó đề phòng, nhưng trong nội đường còn Âu Dương Khắc đang nằm mà ba người các ngươi vẫn hoàn toàn không biết, còn nói là tâm tư tinh tế.

Nên biết Trình đại tiểu thư trước nay chưa từng qua lại giang hồ, Doãn Chí Bình thì chỉ học sư phụ, lấy sự hào mại thô tráng làm điều hay, Lục Quán Anh thì ở Thái Hồ quen ra lệnh chỉ huy, trước nay chưa từng để ý chuyện nhỏ, nên ba người bàn chuyện quan trọng, lại không hề đi tra xét bốn phía một phen trước.

Trình Dao Gia khom xuống thấy Hầu Thông Hải hai vành tai đã bị cắt mất chột sừng sốt, cuốn mảnh vải đút vào lỗ tai y, cười khế một tiếng nói với Lục Quán Anh: -Bây giờ thì nói được rồi.

Lục Quán Anh ngần ngừ nói: -Ờ! Chuyện này không biết phải nói thế nào. Ta là tới tìm Quách sư thúc, theo lẽ mà nói thì chuyện này muôn vạn lần không nên tìm y, nhưng lại không thể không tìm.

Doãn Chí Bình nói: -Kỳ lạ thật.

Lục Quán Anh nói: -Phải đấy, ta tìm Quách sư thúc vốn cũng không phải vì việc của y, mà là vì việc của sáu sư phụ y.

Doãn Chí Bình vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói: -Giang Nam lục quái à?

Lục Quán Anh nói: -Đúng thế!

Doãn Chí Bình nói: -Trời ơi, Lục huynh đi chuyến này làm việc ấy không khéo lại cũng giống tiêu đệ. Hai người chúng ta cùng viết tên một người xuống đất, xin Trình sư muội nhìn xem có giống nhau không.

Lục Quán Anh còn chưa trả lời, Trình Dao Gia đã cười nói được rồi, hai

người các người quay lưng lại viết đi.

Doãn Chí Bình và Lục Quán Anh mỗi người cầm một thanh củi, quay lưng lại vạch lên mặt đất mấy nét.

Doãn Chí Bình cười nói: -Trình sư muội, bọn ta viết chữ có giống nhau không?

Trình Dao Gia nhìn chữ hai người viết trên mặt đất, hạ giọng nói: -Doãn sư huynh, người đoán sai rồi, hai người viết khác nhau.

Doãn Chí Bình ạ một tiếng đứng lên. Trình Dao Gia cười nói: -Người viết ba chữ Hoàng Dục Sư, còn y chỉ vẽ một cành hoa đào.

Hoàng Dung trong lòng rung động: -Hai người tới tìm Tĩnh ca ca, tại sao đều có liên quan tới cha mình?

Chỉ nghe Lục Quán Anh nói: -Ba chữ mà Doãn sư huynh viết đó là tên húy của tổ sư gia ta, tiểu đệ không dám viết thẳng ra.

Doãn Chí Bình sửng sốt, nói: -Là tổ sư gia của người à? Ờ, thật ra chúng ta cũng viết giống nhau. Hoàng Dục Sư chẳng phải là Đào Hoa đảo chủ sao?

Trình Dao Gia nói: -Ồ, té ra là thế.

Doãn Chí Bình nói: -Lục huynh đã là môn nhân của đảo Đào Hoa, thì tìm Giang Nam lục quái chắc là muốn gây chuyện bất lợi cho đệ tử của họ rồi.

Lục Quán Anh nói: -Không phải thế đâu.

Doãn Chí Bình thấy y ấp a ấp úng, muốn nói lại thôi, trong lòng càng không thích, nói: -Lục huynh đã không coi tiểu đệ là bạn bè thì chúng ta nói nhiều cũng vô ích, xin cáo biệt ở đây.

Nói xong đứng lên quay người bỏ đi Lục Quán Anh vội nói: -Xin Doãn sư huynh dừng bước, tiểu đệ có chuyện muốn nói, còn muốn nhờ sư huynh giúp đỡ.

Doãn Chí Bình rất thích được người ta nhờ vả, mừng rỡ nói: -Được thôi, người cứ nói đi.

Lục Quán Anh nói: -Doãn sư huynh, người là môn hạ phái Toàn Chân, truyền tin đề tỉnh, bảo người ta cẩn thận đề phòng, vốn là việc phải làm của người nghĩa hiệp. Nhưng nếu sư trưởng của quý phái lại muốn hại người vô tội, người được tin ấy thì sẽ không đi bảo người vô tội ấy trốn tránh phải không?

Doãn Chí Bình vỗ đùi nói: -Phải rồi, người là môn nhân đảo Đào Hoa, trong đó quả nhiên có chuyện rất khó xử, người cứ nói đi.

Lục Quán Anh nói: -Chuyện này nếu tiểu đệ chấp tay đứng nhìn thì là bất nghĩa, nhưng nếu can thiệp vào lại là phản bội sư môn. Tiểu đệ tuy có việc nhờ vả sư huynh, nhưng lại không thể nói ra được.

Doãn Chí Bình đã đoán được tâm sự của y, nhưng y đã không chịu nói rõ cũng không biết làm sao giúp đỡ đưa tay gỡ đầu, trên mặt có vẻ rất khó nghĩ.

Trình Dao Gia lại nghĩ ra một cách. Con gái trong phòng khuê hay sợ hãi xấu hổ, không muốn nói tâm sự của mình, mẹ hoặc chị em hỏi tới, chỉ dùng cách gật đầu hay lắc đầu để trả lời, tuy không mau lẹ chính xác, nhưng rốt lại cũng có thể thổ lộ được tâm sự. Ví dụ người mẹ hỏi: -Hài nhi, ý trung nhân của con là Trương Tam ca phải không?.

Con gái lắc đầu. Lại hỏi: -Hay là Lý Tứ lang?.

Con gái lại lắc đầu. Lại hỏi: -Thế thì nhất định là biểu ca nhà họ Vương rồi.

Con gái cúi đầu không nói gì, như thế là đúng. Lúc ấy Trình Dao Gia nói: -Doãn sư ca, người hỏi Lục đại ca nói đúng thì y gật đầu, không đúng thì lắc đầu, chỉ cần y không nói ra một câu một lời nào thì cũng không thể nói là y phản bội sư môn.

Doãn Chí Bình mừng rỡ nói: -Cách ấy của sư muội rất hay. Lục huynh, ta nói chuyện ta trước. Trường Xuân tử sư phụ ta vô tình được tin, biết đảo chủ Đào Hoa cầm hận Giang Nam lục quái muốn giết sạch gia đình của họ. Sư phụ ta vội tìm tới Gia Hưng báo tin nhưng lục quái không có nhà, ra ngoài du ngoạn rồi. Lúc ấy sư phụ ta bảo người nhà lục quái chia nhau trốn tránh, lúc Hoàng đảo chủ tìm tới thì không tìm được người nào. Y vô cùng căm hờn, nổi giận sưng một hồi rồi đi lên phía bắc, về sau không biết thế nào. Người có biết chuyện ấy không?

Lục Quán Anh gật gật đầu.

Doãn Chí Bình nói: -Ờ, xem ra Hoàng đảo chủ vẫn đang tìm kiếm lục quái. Sư phụ ta và lục quái vốn có hiềm khích, nhưng một là chuyện ấy đã được bỏ qua, hai là khâm phục lục quái giúp người hoạn nạn, vô cùng cảm kích nghĩa cử của họ, ba là biết trong chuyện này lục quái hoàn toàn không có gì sai. Đúng lúc Toàn Chân thất tử tụ họp ở Giang Nam, bọn ta bèn lập tức chia nhau đi tìm lục quái, bảo họ cẩn thận đề phòng, tốt nhất là xa chạy cao bay, đừng để bị tổ sư gia của người gặp được, người thấy đúng không?

Lục Quán Anh gật đầu lia lịa.

Hoàng Dung nghĩ thầm: -Tĩnh ca ca đã tới đảo Đào Hoa phó ước, cha cần gì phải đi tìm lục quái tính sổ?

Nàng không biết cha bị Linh Trí thượng nhân bịa đặt lừa dối, cho rằng nàng đã mất mạng trong biển, trong lúc đau lòng lại giận lây tới lục quái.

Chỉ nghe Doãn Chí Bình nói tiếp: -Tìm lục quái không được, sư phụ ta lại muốn tới Quách Tĩnh đồ đệ của lục quái, y là người thôn Ngư Gia phủ Lâm An, có tám phần đã trở về quê, vì thế sai tiểu đệ tới đây thăm hỏi

y, muốn chắc y sẽ biết sáu vị sư phụ đang ở đâu. Người tới đây cũng vì chuyện đó phải không?

Lục Quán Anh lại gật gật đầu.

Doãn Chí Bình nói: -Nào ngờ Quách huynh lại chưa về nhà sư phụ ta đối với lục quái kể ra cũng đã hết tình hết nghĩa, nhưng tìm họ không được thì cũng không còn cách nào, xem ra Hoàng đảo chủ cũng chưa chắc đã tìm được họ. Lục huynh có chuyện muốn nhờ ta là có liên quan tới chuyện ấy chứ gì?

Lục Quán Anh gật gật đầu. Doãn Chí Bình nói: -Lục huynh có gì sai khiến xin cứ nói ra. Chỉ cần tiểu đệ làm được thì sẽ ra sức.

Lục Quán Anh không đáp, vẻ mặt càng nhăn nhó. Trình Dao Gia cười nói: -Doãn sư ca, người quên rồi. Lục tướng công là không thể mở miệng nói thẳng ra mà.

Doãn Chí Bình cười nói: -Đúng thế. Lục huynh là muốn tiểu đệ ở lại đây chờ Quách huynh phải không?

Lục Quán Anh lắc đầu. Doãn Chí Bình nói: -Vậy thì là muốn tiểu đệ mau đi tìm Giang Nam lục quái và Quách huynh phải không?

Lục Quán Anh lại lắc đầu Doãn chí Bình nói: -A, phải rồi. Lục huynh muốn tiểu đệ phao tin trên giang hồ. Lục quái là người Giang Nam, quen biết rộng rãi, nhất định không lâu sẽ nghe được tin.

Lục Quán Anh vẫn lắc đầu. Doãn Chí Bình lại lập tức đoán mấy chuyện, nhưng Lục Quán Anh thủy chung vẫn lắc đầu.

Trình Dao Gia đoán thêm hai lần, cũng không đoán đúng. Không những Doãn Chí Bình sốt ruột, ngay cả Hoàng Dung bên kia vách nghe thấy cũng sốt ruột.

Ba người giằng co hồi lâu. Doãn Chí Bình cười gượng nói: -Trình sư muội, người thông thả hỏi han y thôi chứ hỏi chuyện người câm thì ta không làm được. Ta ra ngoài một lúc, khoảng một giờ sẽ quay lại.

Nói xong bước ra cửa. Trong sảnh, ngoài Hầu Thông Hải chỉ còn có hai người Lục Trình. Trình Dao Gia cúi đầu xuống, qua một lúc thấy Lục Quán Anh không có động tĩnh gì, đưa mắt nhìn trộm y, đúng lúc Lục Quán Anh cũng đang nhìn nàng, ánh mắt hai người chạm nhau, đều vội vàng nhìn qua chỗ khác. Trình Dao Gia lại xấu hổ đỏ bừng cả mặt, cúi gằm đầu xuống, hai tay mân mê chiếc tua trên chuôi kiếm.

Lục Quán Anh từ từ đứng dậy bước tới cạnh bếp, nói với hình vẽ Táo quân trên bếp: -Táo vương gia, tiểu nhân có một tâm sự, khổ nỗi không thể nói với người khác, chỉ đành nói rõ với người, chỉ mong thần thánh linh thiêng, xin phù hộ cho.

Trình Dao Gia khen thầm: -Người này thông minh thật.

Rồi ngẩng đầu lên chăm chú lắng nghe.

Chỉ nghe y nói: -Tiểu nhân tên Lục Quán Anh, là con Lục trang chủ ở Quy Vân trang cạnh Thái Hồ. Tên gia phụ là Thừa Phong. Cha ta báai Hoàng đảo chủ đảo Đào Hoa làm sư phụ. Mấy hôm trước đây tổ sư gia tới trang, nói muốn giết cả nhà Giang Nam lục quái bảo cha ta và sư bá Mai Siêu Phong tìm giúp nơi Giang Nam lục quái đang ở. Mai Siêu Phong sư bá vốn có thâm cừu đại oán với lục quái, đang cầu mà còn không được. Cha ta thì biết Giang Nam lục quái ôm lòng trung nghĩa, lại là nhân vật anh hùng hảo hán nổi tiếng, giết thì bất nghĩa. Huống hồ cha ta lại là bạn kết nghĩa của Quách sư thúc đồ đệ lục quái, chuyện này không thể chấp tay đứng nhìn. Ông nghe tổ sư gia sai bảo bất giác thấy khó xử, có ý muốn sai tiểu nhân đi báo tin, bảo Giang Nam lục quái trốn tránh cho xa, cũng không phải là phản bội sư môn. Chiều hôm ấy, cha ta ngẩng đầu lên trời thở dài, lẩm bẫm một mình thổ lộ tâm sự. Tiểu nhân bên cạnh nghe thấy nghĩ là chia mối lo với cha mới là tận hiếu, tổ sư gia với tiểu nhân rốt lại cũng đã cách một tầng, vì thế liền đêm đi tìm lục quái báo tin.

Hoàng Dung và Trình Dao Gia cùng nghĩ thầm: -Té ra y học lỗi bịt tai lặc nhặc của cha y, rõ ràng muốn người ta biết nhưng lại không chịu gánh tội phản bội sư môn.

Lại nghe y nói tiếp: -Lục quái tìm kiếm không được, ta bèn muốn tới tìm Quách sư thúc đồ đệ của họ, nhưng không biết y ở đâu. Quách sư thúc là con rể của sư tổ gia ta ...

Trình Dao Gia không nhịn được a lên một tiếng, vội đưa tay bịt miệng. Trước đây nàng ngày đêm nhớ nhung Quách Tĩnh, tự biết là tình sâu, nhưng không biết chỉ là thiếu nữ hoài xuân, tâm ý không nơi gởi gắm, vì thế buồn bã giải sầu chứ quả không phải tình yêu thật sự, chỉ là mình không biết mà thôi. Hôm nay gặp Lục Quán Anh, chỉ thấy y phong lưu tuấn nhã, chỗ nào cũng hơn Quách Tĩnh, lúc ấy nghe y nói Quách Tĩnh là con rể của Hoàng Dục Sư, trong lòng tuy không khỏi rung động nhưng hoàn toàn không hề đau xót chỉ nói mình trong lòng phóng khoáng, lại nhớ tới hôm trước ở huyện Bảo ứng đã thấy dáng vẻ thân thiết giữa hai người Quách Hoàng, chuyện đó cũng không có gì là lạ, thật ra trong lúc bất tri bất giác đã đem trái tim của mình chuyển qua người khác.

Lúc Quán Anh nghe Trình Dao Gia bật tiếng la hoảng, rất muốn quay đầu nhìn về mặt nàng nhưng thủy chung vẫn nhịn, nghĩ thầm: -Nếu mình nhìn thấy cô ta nghe thì muôn vạn lần không thể nói được nữa. Hôm ấy cha mình nhìn lên trời nói một mình, thủy chung vẫn không nhìn mình một cái. Bây giờ mình đang cầu khẩn với Táo vương gia, nếu cô ta nghe thấy, đó là cô ta nghe trộm, mình không ngăn cản được, Lúc ấy lại nói tiếp: -Chỉ cần tìm được Quách sư thúc, y sẽ cùng Hoàng sư cô nài nỉ với tổ sư gia. Tổ sư gia dù có nghiêm khắc hơn thì rốt lại cũng yêu thương con gái con rể, cũng không tới mức bắt buộc phải giết sáu vị sư

phụ của con rể. Chỉ là trong lời cha ta lại như Quách sư thúc và Hoàng sư cô đã gặp đại nạn gì đó chân tướng thế nào lại không tiện hỏi cha ta.

Hoàng Dung nghe tới đó, nghĩ thầm: -Chẳng lẽ cha biết lúc ấy Tĩnh ca ca đã bị trọng thương? Không, nhất định ông không thể biết được. Có quá nửa là ông biết bọn mình lưu lạc tới đảo hoang.

Lục Quán Anh lại nói: -Doãn sư huynh là người nhiệt huyết, Trình tiểu thư lại là người thông minh và khí phách, (Trình Dao Gia nghe y tán tụng mình trước mặt, vừa vui thích vừa xấu hổ) ... Nhưng trong lòng ta lại mong muốn nhiều quá, khiến người ta không đoán ra được Ta nghĩ Giang Nam lục quái là anh hùng hảo hán nổi tiếng, tuy võ công không bằng tổ sư gia nhưng muốn họ trốn tránh cho xa há chẳng phải là nói rõ họ sợ chết sao? Làm như thế chắc chắn là không nên. Nếu chuyện này đồn ra, họ nghe được tin chỉ sợ không những không trốn tránh, lại muốn tìm tới sư tổ gia không chừng! Há không phải là cứu người mà lại biến thành hại người sao?

Hoàng Dung thầm gật đầu, nghĩ thầm: -Lục Quán Anh quả nhiên không thẹn là thủ lĩnh của quần hùng Thái Hồ, hiểu rất rõ tính nết hảo hán giang hồ.

Lại nghe y nói: -Ta nghĩ Toàn Chân thất tử là người hiệp nghĩa, oai danh lừng lẫy, võ công lại cao, Doãn sư huynh và Trình tiểu thư nếu chịu nài nỉ sư phụ của họ đứng ra giải hòa, tổ sư gia cũng sẽ nể mặt họ. Tổ sư gia và Giang Nam lục quái chưa chắc đã thật sự có thâm cừu đại oán, cho dù lục quái có lời lẽ cử chỉ gì đắc tội với ông, chỉ cần có nhân vật có tai mắt đứng ra điều đình, lẽ nào lại không được. Táo vương gia, chỗ khó khăn của tiểu nhân là chỉ có một chủ ý suông như thế chứ không thể nói ra cho người ta biết được, xin người soi xét cho thôi.

Nói xong, chấp tay vái Táo quân Bồ tát lia lịa.

Trình Dao Gia nghe y nói xong, vội quay đi muốn nói cho Doãn Chí Bình biết, vừa ra tới cửa lại nghe Lục Quán Anh nói tiếp: -Táo vương gia, nếu Toàn Chân thất tử chịu đứng ra hòa giải thì là một việc cực hay, chỉ là lúc thất tử điều đình phải cung cung kính kính mới được, ngàn vạn lần đừng đắc tội với tổ sư gia của ta. Nếu không một việc chưa xong lại thêm việc nữa thì thật là tệ hại. Ta nói với người như thế tới đây là hết, không còn gì nữa đâu.

Trình Dao Gia mỉm cười duyên dáng, nghĩ thầm: -Người nói hết rồi, thì ta đi làm cho người là được.

Rồi ra cửa đi tìm Doãn Chí Bình, nhưng hỏi thăm khắp nơi trong thôn không thấy bóng dáng y đâu, vừa quay người định trở về chợt nghe Doãn Chí Bình gọi khẽ: -Trình sư muội!

Rồi từ góc tường thò ra giơ tay vẫy vẫy Trình Dao Gia mừng rỡ nói: -A! ở đây rồi.

Doãn Chí Bình ra hiệu bảo nàng đừng lên tiếng, chỉ chỉ về phía tây, bước tới cạnh nàng hạ giọng nói: -Bên kia có người lén lén lút lút thò đầu dòm ngó, trên người đều mang binh khí.

Trình Dao Gia trong lòng chỉ nghĩ tới lời Lục Quán Anh, không để ý gì tới chuyện ấy, nói: -Chỉ sợ là người qua đường.

Doãn Chí Bình thì sắc mặt nghiêm trọng, hạ giọng nói: -Mấy người này thân pháp rất mau lẹ, võ công cũng rất cao cường, phải hết sức cẩn thận.

Nguyên bọn người y thấy chính là bọn Bành Liên Hồ. Họ chờ Hầu Thông Hải lâu quá không thấy, đoán là y bị nguy hiểm, bấy nhiêu người đều nhớ tới thân thủ của người giả ma đêm trước trong cung, ai dám tới cứu chột nhìn thấy Doãn Chí Bình, lập tức tản ra ẩn núp.

Doãn Chí Bình chờ một lúc thấy phía trước không có động tĩnh gì, từ từ bước lên nhìn thì không thấy bóng dáng bọn kia đâu nữa. Trình Dao Gia lúc ấy mới đem lời Lục Quán Anh nói lại một lượt. Doãn Chí Bình cười nói: -Té ra y có tâm tư như thế, làm sao người ta đoán được? Trình sư muội, cô về cầu khẩn Tôn sư thúc, ta đi tìm sư phụ kể lại là được. Chỉ cần Toàn Chân thất tử chịu ra mặt thì trong thiên hạ có chuyện gì mà làm không được.

Trình Dao Gia nói: -Có điều chuyện này không thể làm hồng.

Rồi nói mấy câu cuối cùng của Lục Quán Anh. Doãn Chí Bình cười nhạt nói: -Hừ, Hoàng Dược Sư thì sao, y mạnh hơn Toàn Chân thất tử à?

Trình Dao Gia định lên tiếng khuyên y không nên ngạo mạn, nhưng thấy y thần sắc ngạo nghễ, câu nói đã ra tới miệng lại nuốt trở vào.

Hai người theo nhau trở về quán. Lục Quán Anh nói: -Tiểu đệ xin cáo từ

ở đây. Ngày khác hai vị đi qua Thái Hồ, nhất định xin mời ghé lại Quy Vân trang vài ngày Trình Dao Gia thấy y muốn chia tay, trong lòng cảm thấy rất khó khăn, nhưng tình ý dằng dặc trong lòng làm sao dám hé ra một chút?

Doãn Chí Bình quay qua nói với Táo quân: -Táo vương gia, phái Toàn Chân rất thích giúp người lúc hoạn nạn. Trên giang hồ có chuyện gì bất bình, chỉ cần đệ tử phái Toàn Chân biết được, quyết không chấp tay đứng nhìn.

Lục Quán Anh biết mấy câu ấy là nói cho mình nghe, bèn nói: -Táo vương gia, mong người phù hộ cho chuyện này kết thúc yên ổn, đệ tử vĩnh viễn nhớ ơn các bậc quân tử ra tay.

Doãn Chí Bình nói: -Táo vương gia, người yên tâm, Toàn Chân thất tử oai danh lừng lẫy thiên hạ, chỉ cần mấy người bọn họ chịu ra tay thì cho dù chuyện lớn tày trời nhất định cũng sẽ thu xếp được.

Lục Quán Anh thoáng sửng sốt, nghĩ thầm: -Nếu Toàn Chân thất tử sính

cường lên tiếng thì tổ sư gia ta đời nào chịu phục?

Vội nói: -Táo vương gia, người biết đấy, tổ sư gia của ta bình thời độc lai độc vãng, không đếm xỉa gì tới người khác. Người ta nói chuyện tình nghĩa thì ông còn nghe, chứ nói chuyện đạo lý thì ông rất ghét..

Doãn Chí Bình nói: -Hô hô, Táo vương gia, Toàn Chân thất tử còn sợ kẻ khác à? Chuyện này vốn không liên quan gì tới bọn ta, sư phụ ta cũng bảo ta báo tin cho người khác, chứ nếu là Toàn Chân thất tử thì y có là Hoàng Dược Sư, Hắc Dược sư thì tự nhiên Toàn Chân thất tử cũng sẽ cho y thấy thôi.

Lục Quán Anh khí giận xông lên, nói: -Táo vương gia, lúc này đệ tử đã nói rồi, người chỉ là nằm mơ thôi, chỉ cần người ta coi thường bọn ta thì tình nghĩa lớn bằng trời bọn ta cũng không nhận.

Hai người xoay lưng vào nhau, đều nói chuyện với Táo quân, nhưng một người nói một người đáp, mũi nhọn chạm nhau, càng nói càng căng. Trình Dao Gia muốn tới khuyên can, nhưng hai người đều là thiếu niên khí huyết phương cương, nóng tính mau miệng, lại càng không chen vào được câu nào.

Chỉ nghe Doãn Chí Bình nói: -Táo vương gia, võ công Toàn Chân thất tử là võ học chính tông của thiên hạ, những công phu bàng môn tả đạo khác cho dù có cao cường cũng làm sao sánh được với phái Toàn Chân.

Lục Quán Anh nói: -Táo vương gia, võ công của phái Toàn Chân ta cũng đã nghe qua, trong phái Toàn Chân cao thủ cũng không ít, nhưng cũng chưa chắc đã không có bọn hồng hách khoe khoang.

Doãn Chí Bình cả giận, vung tay đập xuống góc bàn thờ Táo quân một cái, trợn mắt quát: -Tiểu tử giỏi, người chửi người à!

Bình một tiếng, Lục Quán Anh cũng đập một chưởng xuống góc bên kia của bàn thờ Táo quân, quát: -Ta đâu dám chửi người? Ta chỉ chửi kẻ hồng hách trong mắt không người thôi.

Doãn Chí Bình mới rồi thấy võ nghệ của y, biết là không bằng mình, trong lòng có chỗ sờ dậy nên không hề sợ sệt, cười nhạt một tiếng nói: - Được rồi, chúng ta tỷ thí, xem rốt lại là ai trong mắt không người.

Lục Quán Anh biết rõ không địch được nhưng căm giận y coi thường sư môn, đã tới bước lên lưng cộp khó xuống rồi, rút đơn đao ra, tay trái làm lễ, nói: -Tiểu đệ xin lãnh giáo cao chiêu của phái Toàn Chân.

Trình Dao Gia vô cùng lo lắng, nước mắt ứa ra, mấy lần muốn bước lên can trở, nhưng rốt lại không đủ can đảm, chỉ thấy Doãn Chí Bình phát trần giò lên, bước tới ra chiêu, hai người bắt đầu đánh nhau. Lục Quán Anh không cần lập công, chỉ cầu không có lỗi sử dụng La Hán đao pháp của Khô Mộc thiền sư truyền thụ, giữ chắc môn hộ. Doãn Chí Bình vừa ra tay là lập tức tấn công, nào ngờ đối phương đao nặng lực mạnh, mình khinh địch xông bừa vào, tay trái suýt nữa bị đơn đao chém trúng, trong

lòng hoảng sợ, vội vàng ngưng thần ứng chiến, triển khai tâm pháp sư môn, ý định thần nhân, chân chậm tay mềm, lúc ấy mới từng bước chiếm được thượng phong. Lục Quán Anh mấy tháng trước đây được cha chỉ điểm, công lực đột nhiên tăng tiến, nhưng rốt lại thời gian quá ngắn, không thể chống được cao đồ của Trường Xuân tử.

Hoàng Dung nhìn vào tấm gương xem hai người động thủ, thấy Doãn Chí Bình dần dần chiếm thượng phong, trong bụng chửi thầm: Đồ nhãi ranh nhà người chửi cha ta, nếu Tĩnh ca ca không bị thương, thì ta sẽ cho người biết thủ đoạn bàng môn tả đạo của đảo Đào Hoa! ái chà, không xong rồi!

Chỉ thấy Lục Quán Anh một đao chém tới, chiêu số đã dùng qua rồi, bị Doãn Chí Bình phát trần kéo ra bên ngoài. Rồi xoay tay một cái mau lẹ dị thường điểm vào khuỷu tay y. Lục Quán Anh cánh tay tê rần, đơn đao rơi xuống. Doãn Chí Bình được lý không dung tình, soạt một tiếng quét ngang ngọn phát trần vào mặt y, miệng quát: -Đây là cao chiêu của phái Toàn Chân, nhớ kỹ nhé?

Sợi lông trên phát trần của y là tơ bạc, chỉ cần quét trúng một cái thì mặt Lục Quán Anh nhất định phải máu chảy đầm đìa.

Lục Quán Anh vội vàng cúi đầu tránh qua, ngọn phát trần lại đánh xuống, chỉ nghe một giọng con gái kêu la: -Doãn sư ca?

Trình Dao Gia vung kiếm chặn lại Lục Quán Anh nhân lúc sơ hở nhảy ra, nhặt thanh đơn đao dưới đất lên.

Doãn Chí Bình cười nhạt nói: -Giỏi lắm, Trình sư muội giúp người ngoài rồi. Hai người các người cùng xông lên đi.

Trình Dao Gia mặt mũi đỏ bừng vội nói: -Người..., người ...

Doãn Chí Bình roạt roạt roạt đánh luôn ba chiêu, khiến nàng tay chân luống cuống. Lục Quán Anh thấy nàng nguy cấp, vung đao sấn vào, trong chớp mắt đã thành thế hai người chọi một. Trình Dao Gia không dám đối địch với sư huynh, thu kiếm nhảy ra. Doãn Chí Bình quát: -Xông và đi, một mình y đánh không được ta đâu, người cứ việc xông vào giúp.

Hoàng Dung thấy ba người đánh nhau vô cùng buồn cười, đang nghĩ chuyện này không biết sẽ kết thúc ra sao, chợt ngoài cửa có tiếng chân vang lên, bọn Bành Liên Hồ, Sa Thông Thiên đưa Hoàn Nhan Hồng Liệt, Dương Khang nhất tề tiến vào. Nguyên là họ chờ ở ngoài hồi lâu, rốt lại Sa Thông Thiên quan tâm tới đồng môn, đánh bạo rón rén tới nhìn, chỉ thấy hai người đang đánh nhau trong quán võ nghệ cũng chỉ bình thường. Y chờ hồi lâu thấy quả không có ai khác, chỉ là một mình thế cô, rốt lại không dám xông vào, bèn chạy tìm mọi người cùng xông cửa tiến vào.

Doãn Lục hai người thấy có người tới, lập tức dừng tay nhảy ra, chưa kịp lên tiếng quát hỏi, Sa Thông Thiên đã lạng người sấn vào, hai tay chia

ra chụp trúng cổ tay hai người. Bành Liên Hồ cúi xuống cởi dây trói cho Hầu Thông Hải. Hầu Thông Hải bị trói nửa ngày đã sớm tức giận suýt chết, không chờ giật chiếc khăn nút miệng ra, gầm một tiếng trong cổ họng, lập tức vung chưởng đánh vào mặt Trình Dao Gia. Trình Dao Gia xoay chân chạy vòng né tránh. Hầu Thông Hải mặt đỏ bừng, hai quyền liên tiếp đập thẳng tới. Bành Liên Hồ kêu lên: -Khoan hãy động thủ, để hỏi rõ rồi sẽ nói.

Hầu Thông Hải trong miệng trong tai vẫn còn bị nút kín, làm sao nghe được?

Chợt nghe két một tiếng, cửa quán từ từ mở ra, mọi người nhất tề quay lại, lại không thấy ai bước vào. Bọn Bành Liên Hồ không tìm được trong lòng ớn lạnh, chợt thấy một người đàn bà xoa tóc thò đầu vào cửa nhìn một cái. Lương Tử Ông và Linh Trí thượng nhân nhảy dựng lên, đồng thanh la hoảng: -Không xong, là nữ quỷ.

Bành Liên Hồ lại thấy rõ là một cô nương nhà quê, bèn quát: -Vào đi!

Cô Ngốc cười hì hì bước vào lè lè lưỡi nói: -A, ở đây có nhiều người thật.

Lương Tử Ông lúc nãy kêu lên một tiếng: -Có nữ quỷ!

Lúc ấy thấy nàng quần áo rách rưới, thần thái ngu ngơ, đúng là gái nghèo nhà quê, không tìm được then quá hóa giận, sấn người vọt lên quát: -Người là ai?

Rồi đưa tay chụp cánh tay cô ta. Nào ngờ cô Ngốc rút mau tay lại, lật tay đánh ra một chưởng, đúng là Bích ba chưởng pháp võ học của đảo Đào Hoa, sở học của cô ta tuy không tinh diệu nhưng chưởng pháp ấy rất ảo diệu. Lương Tử Ông hoàn toàn không phòng bị, chát một tiếng bị đập trúng mu bàn tay, cánh tay dội xuống. Lương Tử Ông vừa sợ vừa giận, quát lên: -Được lắm, người giả Ngốc à!

Rồi nép người sấn lên, song quyền cùng đánh ra. Cô Ngốc lui lại tránh, đột nhiên chỉ lên đầu trọc của Lương Tử Ông, hô hô cười lớn.

Tiếng cười này làm mọi người hoàn toàn bất ngờ, Lương Tử Ông lại càng ngạc nhiên, qua một lúc mới vung quyền phải đánh mạnh tới. Cô Ngốc giơ tay đỡ thân hình loạng choạng mấy cái, biết không chống nổi, quay người định chạy. Lương Tử Ông đời nào để cô ta bỏ chạy, sải chân trái sấn lên, đã chặn đường chạy của cô ta, khuỷu tay thúc ra, vung quyền đập lại, cô Ngốc bị đánh trúng giữa mũi, chỉ đau tới mức mắt nổ đom đóm, kêu lớn: -Muội tử ăn dưa gang, mau ra cứu người, có người đánh ta đây này.

Hoàng Dung cả kinh nghĩ thầm: -Không giết cô Ngốc này, để lại quả nhiên là mầm họa.

Đột nhiên nghe có một người hừ khế một tiếng, tiếng hừ tuy khế nhưng Hoàng Dung nghe thấy giật nảy mình, vừa mừng vừa sợ: -Cha tới rồi? Vội đưa mắt nhìn qua lỗ hổng, quả thấy Hoàng Dược Sư đeo một cái

mặt nạ da người đứng ngay giữa cửa. Y tiến vào lúc nào mọi người đều không nhìn thấy, tựa hồ mới tới, lại như đã vào phòng trước mọi người, lúc ấy vừa nhìn thấy khuôn mặt cứng đờ bất động của y không hề biểu lộ chút tình cảm nào, đều cảm thấy toàn thân không lạnh mà nổi gai ốc. Bộ mặt của y không hung ác cũng không xấu xa, nhưng quả thật không giống một khuôn mặt người sống.

Lúc ấy cô Ngốc chỉ qua lại ba chiêu với Lương Tử Ông nhưng Hoàng Dục Sư đã nhận ra cô ta là đệ tử bản môn, trong lòng nảy mối ngờ vực, hỏi: -Cô nương, sư phụ ngươi là ai? Y đi đâu rồi?

Cô Ngốc lắc lắc đầu nhìn nhìn bộ mặt kỳ quái của Hoàng Dục Sư, ngơ ngẩn một lúc, đột nhiên vỗ tay cười lớn. Hoàng Dục Sư khẽ cau mày, đoán nếu cô ta không phải do đệ tử của mình dạy lại ắt cũng có liên quan rất lớn với bản môn. Y rất thích che chở đệ tử bản môn, quyết không cho phép người ngoài coi thường, Mai Siêu Phong phạm đại tội phản bội sư môn mà một khi bị thua dưới tay Quách Tĩnh y còn ra tay bảo vệ, huống chi cô Ngốc là một cô nương ngây thơ? Lúc ấy y bèn nói: -Con nhỏ Ngốc, người ta đánh ngươi, sao ngươi không đánh lại?

Hôm trước lúc Hoàng Dục Sư lên thuyền hỏi thăm tin tức con gái chưa đeo mặt nạ, lần này vẻ mặt khác hẳn nên mọi người đều không nhận ra, nhưng vừa nghe giọng nói của y, ba người Hoàn Nhan Hồng Liệt, Dương Khang và Bành Liên Hổ đã ngờ ngợ là y. Bành Liên Hổ biết lão ma đầu này ra tay thì quyết không có gì hay, chỉ sợ đêm trước đã gặp y trong hoàng cung, quyết ý nhất định không động thủ với y, chỉ cần có cơ hội sẽ lập tức bỏ chạy.

Chỉ nghe cô Ngốc nói: -Ta đánh không được y.

Hoàng Dục Sư nói: -Ai nói ngươi đánh không được y? Y đánh vào mũi ngươi, ngươi cũng đánh vào mũi y, một quyền trả ba quyền.

Cô Ngốc cười nói: -Hay lắm?

Cô ta không nghĩ tới Lương Tử Ông bản lĩnh cao hơn mình rất nhiều, sấn tới trước mặt y, nói: -Người đánh vào mũi ta, ta cũng đánh vào mũi ngươi, một quyền trả ba quyền.

Rồi nhắm vào giữa mũi y đập tới một quyền.

Lương Tử Ông giơ tay đón đỡ, chợt thấy huyết Khúc trì đột nhiên tê rần, cánh tay giơ lên được một nửa thì khựng lại, bình một tiếng mũi đã bị trúng một quyền.

Cô Ngốc quát lên.

-Hai?.

Lại đánh ra một quyền. Lương Tử Ông uốn lưng khuỵu chân, ngửa người ra phía sau, tay trái bằng bặn lật ra, đó là một cao chiêu trong Cầm nã thủ pháp, thấy đã sắp bẻ gãy khớp cánh tay cô Ngốc, nào ngờ ngón tay

chưa chạm tới cánh tay cô ta thì huyết Tý nhu trên cánh tay lại chột tê rần không chụp xuống được nữa, bình một tiếng mũi lại trúng thêm một quyền. Phát quyền này lực đạo trầm mãnh, đánh y lật người ra phía sau, loạng choạng mấy bước.

Lúc ấy Lương Tử Ông cố nhiên vừa giận vừa sợ, người đứng ngoài ai cũng kinh ngạc. Chỉ có Bành Liên Hồ giỏi nghe tiếng ám khí, mỗi lúc Lương Tử Ông giơ tay đỡ đòn, hai lần đều nghe có tiếng vút vút cực nhỏ biết Hoàng Dược Sư phát ra ám khí loại cực nhỏ như kim châm đánh trúng huyết đạo của Lương Tử Ông, chỉ là không thấy cánh tay y rung động nên không biết phóng ra thế nào. Y đâu biết Hoàng Dược Sư búng ngón tay trong tay áo phát châm, kim châm xuyên qua tay áo mới đánh vào địch nhân, không bóng không hình, chớp mắt là tới, đối phương làm sao tránh được?

Chỉ nghe cô Ngốc kêu lên: -Ba?

Lương Tử Ông hai tay không nghe theo ý mình nữa, thấy quyền thứ ba đánh tới giữa mặt đành lui lại hai bước, nào ngờ đúng lúc vừa nhấc chân, huyết Bạch hải trên chân phải lại tê rần, vừa cảm thấy kinh ngạc thì trước mắt đã nảy đom đóm, bên mắt tê rần chảy cả nước mắt, nguyên là mũi đã bị đánh trúng một quyền, lại trúng vào luân khố mắt. Y nghĩ chuyện tỷ võ thắng bại vẫn không quan trọng, nếu nước mắt chảy ra giàn giụa thì thanh danh một đời không khỏi bị mất hết, vội đưa tay áo lên chùi mắt, lúc ấy mới nhớ cánh tay đã không thể động đậy, hai hàng nước mắt rớt lại cũng chảy ra đầm đìa.

Cô Ngốc thấy y chảy nước mắt, vội nói: -Đừng khóc nữa, người không cần sợ, ta không đánh người nữa là được.

Ba câu an ủi ấy so với ba quyền đánh vào mũi lại càng làm Lương Tử Ông mất mặt hơn, lúc vô cùng phẫn nộ, ọc một tiếng phun ra một búng máu tươi ngẩng đầu nhìn Hoàng Dược Sư nói: -Các hạ là ai? Ngấm ngấm đả thương người ta, đâu phải anh hùng hảo hán?

Hoàng Dược Sư cười nhạt nói: -Bằng vào người mà cũng đòi hỏi danh hiệu của ta à?

Đột nhiên cao giọng quát: -Tất cả rút hết ra ngoài cho ta!

Mọi người đứng bên cạnh đã sớm sợ nhũn cả tay chân, đứng sững ra trong phòng, không biết làm sao kết thúc chuyện này, chột nghe y quát một tiếng, lập tức cảm thấy vô cùng yên tâm. Bành Liên Hồ bước ra đầu tiên, chỉ đi được hai bước, lại thấy Hoàng Dược Sư chặn ngay giữa cửa, không có ý nhường đường, lập tức đứng lại.

Hoàng Dược Sư chửi: -Cho các người đi mà lại không chịu đi, có phải muốn ta giết từng người không?

Bành Liên Hồ vốn nghe nói: -Hoàng Dược Sư tính tình kỳ quái hẹp hòi, đã nói là làm, liền nói với mọi người: -Vị tiền bối tiên sinh này bảo chúng

ta đi ra, mọi người cùng đi thôi.

Hầu Thông Hải lúc ấy đã rút khăn bịt miệng ra, quát lớn: -Tránh ra cho ta!

Rồi xông tới trước mặt Hoàng Dục Sư, trợn mắt đứng nhìn.

Hoàng Dục Sư không đếm xỉa gì tới, lạnh lùng nói: -Muốn ta tránh đường thì loại các người cũng không đáng. Còn muốn sống thì chui qua háng ta mà ra.

Mọi người ngơ mặt nhìn nhau, trên mặt đều có nét giận dữ, nghĩ thầm cho dù bản lĩnh của người cao cường hơn nhưng hiện có bấy nhiêu cao thủ võ lâm ở đây hợp lực liều mạng với người một phen cũng chưa chắc đã nhất định phải thua. Hầu Thông Hải tức giận gầm lên một tiếng, nhảy xổ vào Hoàng Dục Sư.

Chỉ nghe một tiếng cười nhạt, Hoàng Dục Sư tay trái đã nhắc thân hình Hầu Thông Hải giơ lên, tay phải nắm cứng nách trái y kéo mạnh ra ngoài, soạt một tiếng, cánh tay cả gân xương lẫn thịt đứt lìa. Hoàng Dục Sư ném cả người lẫn cánh tay xuống đất một cái, ngẩng đầu lên trời không đếm xỉa gì nữa. Hầu Thông Hải đã đau đớn ngất đi, chỗ cánh tay bị đứt máu phun ra như suối. Mọi người ai cũng thất sắc. Hoàng Dục Sư từ từ quay đầu lại, đưa mắt nhìn quét qua mặt từng người.

Bọn Sa Thông Thiên, Bành Liên Hồ đều là đại ma đầu giết người không chớp mắt, nhưng thấy ánh mắt Hoàng Dục Sư quét lên người mình, ai cũng run rẩy sợ sệt chỉ cảm thấy gai ốc dựng lên, toàn thân nổi da gà.

Đột nhiên nghe y quát: -Có chui qua không Mọi người bị oai khí của y trấn áp, không dám xúm vào quần công, Bành Liên Hồ cúi đầu một cái, chui qua háng y trước nhất. Sa Thông Thiên bỏ Doãn Lục hai người ra, ôm chặt sư đệ, Dương Khang đỡ Hoàn Nhan Hồng Liệt, sau cùng là Lương Tử Ông và Linh Trí thượng nhân, đều từng người từng người bò qua dưới háng Hoàng Dục Sư ra ngoài. Vừa ra tới cổng, mọi người ôm đầu lủi đi, đâu dám quay đầu nhìn lại một cái.